

5. LUKU

HERRAMME PALAAMISEN JA ILMESTYMISEN TAPA

Sopuointu Herramme toisen tulemisen ja Jumalan suunnitelman muiden osien kanssa — Millä tavoin ja milloin seurakunta näkee hänet — Millä tavoin ja milloin Herran kirkkaus ilmenee niin, että kaikki liha yhdessä näkee sen — Näennäisesti toistensa kanssa ristiriidassa olevien ilmoitusten osoitetaan olevan keskenään sopuoinnussa — Hän tulee ”niinkuin varas” — ”Ei nähtävällä tavalla” — Ja kumminkin ”sotahudolla” — ”Äänellä” — Ja ”suuren pasuunan äänellä” — ”Hän ilmestyy tulenliekissä ja kostaa” — Ja kumminkin hän tulee ”samalla tavalla”, kuin hän meni pois — Profeetallisen ajan tärkeys tämän yhteydessä osoitettu — Millä tavalla nykyiset merkit ovat sopuoinnussa kaiken tämän kanssa.

NOPEASTI loppuaan kohden rientävät pakanain ajat, joita juuri käsittelimme, suurentaa niiden ikävää, jotka odottavat Israelin lohdutusta. Sellaiset isoavat ja janoavat mitä ikänä Isämme lienee ilmoittanut profeettain kautta elonkorjuusta, tämän aikakauden lopusta eli päättämiskaudesta — nimikirkon elävien jäsenten keskuudessa tapahtuvasta vehnän erottamisesta lusteista ja ajasta, jolloin voittajat muuttuvat ollakseen Herransa kanssa ja tullakseen Herransa ja Päänsä kaltaisiksi.

Mutta voidaksemme huomata järkevyyttä siinä, mitä ennustus opettaa näistä syvällistä mielenkiintoa herättävistä asioista, on aivan välttämätöntä, että meillä on selvät mielipiteet sekä Herramme toisen tulemisen tarkoituksesta että tavasta, jolla hän ilmestyy. Toivomme kaikkien lukijain tulleen vakuutetuksi 1. osan lukemisen kautta, että tulemisen tarkoitus on saattaa sovintoon jokainen, joka tahtoo, Jumalan kanssa sen hallitsemisen ja opettamisen ja kurinpidon kautta, jota nimitetään tuomitsemiseksi ja siunaamiseksi. Sen tähden on nyt tärkeää tietää Herramme tulemisen ja ilmestymisen tapa, ennen kuin menemme eteenpäin tutkimaan elonkorjuuaikaa ym. Tutkijan on tarkasti pidettävä muistissa Herramme palaamisen tarkoitus tutkiessaan tulemisen tapaa, ja nämä molemmat, kun hän ryhtyy aikojen tutkimiseen. Tämä on välttämätöntä vastapainoksi niille väärille mielipiteille, joita useat entuudestaan omistavat ja jotka perustuvat vääriin käsityksiin Herramme tulemisen sekä tarkoituksesta että tavasta.

Käsitä ja pidä mielessä niin lujasti kuin mahdollista mitä jo on osoitettu, nim. että Jumalan suunnitelma on yksi ainoa sopuointuinen kokonaisuus, joka toteutetaan Kristuksen kautta; ja että se, mitä toimitetaan toisessa tulemisessa, suhtautuu siihen mitä toimitettiin ensimmäisessä tulemisessa, niin kuin seuraus syyhyn: se on, että suuri ennalleenasettamistyö, joka kuuluu toiseen tulemiseen, on Jumalan suunnitelman mukaisesti ensimmäisessä tulemisessa täytetyn pelastustyön johdonmukainen seuraus. Sen tähden on Herramme palaaminen toivon sarastus maailmalle, aika suosion siunausten jakamiselle, mikä saavutettiin pelastuksen kautta — ja evankeliumiaika on ainoastaan tuollainen väliaika, jona aikana valitaan Kristuksen morsian hänen ottaakseen osaa Herransa kanssa suureen ennalleenasettamistyöhön, jonka hän panee toimeen.

Ja koska Kristuksen seurakunta, joka on kehittynyt evankeliumiaikana, on Herransa kanssa osallisena suuressa ennalleenasettamistyössä tuhatvuotiskautena, on selvää, että Kristuksen ensimmäinen toimenpide toisessa tulemisessa on hänen valitun seurakuntansa kokoaminen, johon profeetta viittaa (Ps. 50:5), kun hän sanoo: ”Kootkaa minulle minun valittuni, jotka minun kanssani liiton tekivät uhreilla.” Tämä kokoaminen eli elonkorjuu tehdään silloin, kun aikakaudet tunkeutuvat toisiinsa. Toinen aikakausi,

tuhatvuotiskausi, alkaa, niin kuin osoitetaan tuonnempana, 40 vuotta ennen kuin toinen, evankeliumikausi, päättyy. (Katso 1. osa 11. ja 12. luku sekä aikakausten kartta) Tänä elonkorjuuaikana ei ainoastaan eroteta vehnää lusteista evankelisessa nimiseurakunnassa, ja korjata ja kirkasteta vehnäluokkaa, vaan poltetaan (hävitetään) myös lusteet (lusteina, jotka matkivat vehnää) — ei kuitenkaan yksilöinä, sillä hävityksen tuli on vertauskuvallinen samoin kuin lusteetkin ja ”maan viinipuun” turmeltuneiden hedelmien (inhimillisen kunnianhimon, saituuden ja itsekkyyden) korjaaminen ja hävittäminen. Nämä hedelmät ovat kasvaneet ja kypsyneet vuosisatojen kuluessa tämän maailman valtakunnissa ja erilaisissa porvarillisissa ja yhteiskunnallisissa järjestöissä ihmisten keskuudessa.

Vaikka käsitellessämme aihetta Herramme tulemisesta näytimme, että tuleminen olisi henkilökohtainen, meidän täytyy jälleen varoittaa tutkijaa ajatuksen sekaannuksesta hänen tutkiessaan kahta Herramme näennäisesti vastakkaista lausetta: ”Katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman [*aionos*, aikakauden] loppuun asti” ja ”Vaikka minä menen valmistamaan teille sijaa tulen minä takaisin ja otan teidät tyköni.” (Matt. 28:20; Joh. 14:2,3) Seuraava pieni tapaus saattaa valaista näiden kahden lupauksen yhtäpitävyyttä. Eräs ystävä sanoi toiselle juuri kun heidän piti erota toisistaan: ”Muista, että olen kanssasi koko matkan.” Millä tavalla? Ei suinkaan persoonallisesti; sillä juuri silloin he astuivat eri juniin matkustaakseen eri suuntiin kaukaisiin paikkoihin. Tarkoitus oli, etteivät he olisi erotettuina toisistaan rakkaudessa, muistelemisissaan ja osaa ottavaisuudessa. Samanlaisessa, vaikka paljon täydellisemmässä merkityksessä, on Herra aina ollut seurakuntaansa lähellä, hänen jumalallisen voimansa tehdessä hänelle mahdolliseksi valvoa, johtaa ja auttaa heitä alusta loppuun asti. Mutta nyt emme tarkastakaan Herramme läsnäoloa kuvaannollisessa merkityksessä, vaan hänen toista läsnä olemisensä ja ilmestymisensä tapaa, ”kun hän sinä päivänä tulee, että hän kirkastuisi pyhissänsä ja olisi ihmeteltävä kaikissa uskovissa.”

Raamattu opettaa, että Kristus palaa hallitsemaan, että hänen on hallittava, kunnes hän on kukistanut kaikki viholliset — kaikki vastustajat, kaiken, joka on tuon suuren ennalleenasettamisen tiellä, jonka hän panee toimeen — jolloin viimeinen vihollinen, joka kukistetaan, on kuolema (1 Kor. 15:25,26); ja että hän tulee hallitsemaan 1000 vuotta. Sen tähden onkin niin kuin olla pitää, kun huomaamme, että ennustuksessa on annettu paljon enemmän tilaa toiselle tulemiselle ja sen tuhatvuotiselle voittorikkaalle ihanalle hallitukselle ja pahan kukistamiselle, kuin ensimmäisessä tulemisessa pelastukseen määrättyille 34 vuodelle. Ja niin kuin olemme huomanneet ennustuksen koskettelevan kaikkia erilaisia tärkeitä kohtia näiden 34 vuoden aikana, alkaen Betlehemistä ja Nasaretista sappeen ja etikkaan, hänen vaatteensa jakamiseen, ristiin, hautaan ja ylösousemiseen asti, huomaamme, että ennustus samalla tavalla koskettelee eri kohtia hänen tuhatvuotisessa läsnäolossaan, etenkin sen alkamista ja loppua.

Herramme toisen tulemisen aika kestää paljon kauemmin kuin ensimmäinen. Hänen ensimmäisen tulemisensa tehtävä täytettiin alle 34 vuodessa, kun sitä vastoin tarvitaan 1000 vuotta sen tehtävän suorittamiseksi, joka on määrätty tehtäväksi toisessa tulemisessa. Ja siten voidaan yhdellä silmäyksellä nähdä, että vaikka ensimmäisen tulemisen tehtävä ei ollut vähemmän tärkeä kuin toisen tulemisenkaan — niin, vaikka se oli niin

tärkeä, toisen tulemisen tehtävä ei milloinkaan olisi ollut mahdollinen ilman sitä – se ei kuitenkaan ollut niin moniulotteinen, eikä siitä niin muodoin ollut niin paljon kerrotta-vaakaan kuin toisen tulemisen tehtävästä.

Tarkastellessamme toista tulemista emme saa, sen enempää kuin ensimmäisenkään tulemisen aikana, odottaa, että kaikki ennustukset osoittaisivat jotain erittäin vaiherikasta kohtaa Herramme tulemisessa ja kiinnittäisivät ihmisten huomion siihen tosiasiaan, että hän on läsnä. Jumala ei tavallisesti menettele sillä tavalla; niin ei ollut ensimmäisessäkään tulemisessa. Messiaan ensimmäistä tulemista ei osoittanut mikään äkillinen tai hämmästyttävä todistus, joka olisi poikennut asiain tavallisesta järjestyksestä, vaan se ilmoitettiin ja todistettiin ennustuksen asteettaisen täyttymisen kautta, josta ajatteleva vaarinottaja saattoi huomata, että tapaukset, jotka olivat odotettavissa, täytyivät määrättyllä ajalla. Ja samalla tavalla on toisessakin tulemisessa. Onkin vähemmän tärkeää keksiä tarkalleen se silmänräpäys, jolloin hän tuli, kuin että voimme erottaa sen tosiasian, että hän on läsnä, kun hän on tullut. Ensimmäisenkin tulemisen aikana oli tärkeää voida huomata hänen läsnäolonsa, ja mitä pikemmin sen parempi, mutta paljon pienempi merkitys oli tarkalleen tuntea hänen syntymisensä aika. Tarkastellessa toista tulemista ajatellaan liian usein itse tulemista ja saapumisen hetkeä, kun sitä vastoin olisi ajateltava sitä läsnä olemisen aikana, kuten ensimmäisenkin tuleminen oli. Tuo määrätty silmänräpäys, jolloin läsnäolo alkaa, näyttää silloin vähemmän tärkeältä, ja hänen tarkoituksensa ja tehtävänsä, hänen läsnä olemisensä aikana, on silloin suuremman huomion kohteena.

Meidän on muistettava, ettei Herramme ole enää ihminen: että hän ihmisenä antoi itsensä ihmisten lunnaksi, koska hän juuri siinä tarkoituksessa oli tullut ihmiseksi. (1 Tim. 2:6; Hebr. 10:4,5; 1 Kor. 15:21,22) Hän on nyt korkealle korotettu Jumalan luontoon. Sen tähden Paavali sanoo, ”jos olemmekin tunteneet Kristuksen lihan mukaan, emme kuitenkaan nyt enää [siten häntä] tunne.” (2 Kor. 5:16) Hän nousi kuolleista eläväksi tekevänä henkenä (1 Kor. 15:45) ei ihmisenä, maasta maallisena. Hän ei enää ole ihminen missään merkityksessä eikä missään määrin; sillä meidän ei pidä unohtaa, mitä olemme lukeneet (katso 1. osa, 10. luku) – että luonteet ovat erilaiset ja selvään erotetut. Koska hän ei enää missään suhteessa eikä missään määrin ole ihminen, meidän ei pidä odottaa häntä palaavaksi ihmisenä, niin kuin ensimmäisessä tulemisessa. Hänen toinen tulemisensa tapahtuu toisella tavalla ja toisessa tarkoituksessa.

Ottamalla huomioon sen tosiasian, että Herramme muuttuminen inhimillisestä luonnosta Jumalan luontoon ylösnousemisensa jälkeen oli vielä suurempi muuttuminen kuin se, joka tapahtui noin 34 vuotta aikaisemmin, kun hän pani pois sen kirkkauden, joka hänellä oli ollut henkiolentona ja ”tuli lihaksi”, pitäisi olla suureksi hyödyksi, jos hyvin tarkasti ja yksityiskohtaisesti otamme tutkisteltavaksi jokaisen hänen tekonsa niinä 40 päivänä hänen ylösnousemisensa jälkeen, ennen kuin hän meni Isän tykö: sillä se on noiden 40 päivän aikainen Jeesus, joka tulee takaisin, ei ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaksemme kuolemassa. Hän, joka oli ”kuoletettu lihassa”, oli myös tehty eläväksi hengessä.¹ – 1 Piet. 3:18

¹ Herramme kuoletettiin lihallisena eli inhimillisenä olentona, mutta herätettiin kuolleista henkiolentona. Ja koska seurakunta muuttuu tullakseen Kristuksen kaltaiseksi, on selvää, että se muuttuminen, joka

Toisessa tulemisessaan hän ei tule ollakseen alamainen niille valloille, jotka ovat, maksamaan keisarille veroa ja kärsimään nöyryytystä, vääryyttä ja väkivaltaa, vaan hän tulee hallitsemaan, käyttämään kaikkea voimaa taivaassa ja maan päällä. Hän ei tule alennuksensa inhimillisessä ruumiissa, jonka hän otti kuoleman kärsimysten tähden ja joka oli hänen entistä ihanaa ruumistaan alempi (Hebr. 2:9), vaan kirkkaassa henki ruumiissaan, joka on Isän ”olemuksen kuva” (Hebr. 1:3); sillä kuuliaisuutensa tähden aina kuolemaan asti hän on nyt korkealle korotettu Jumalan luontoon ja Jumalan kaltaisuuteen, ja hänelle on annettu nimi yli kaikkien nimien – lukuun ottamatta Isän nimeä. (Fil. 2:9; 1 Kor. 15:27) Apostoli näyttää, ettei vielä ole ilmoitettu inhimilliselle ymmärryksellemme minkä kaltainen hän on; niin muodoin emme tiedä minkälaisiksi tulemme, kun meidät tehdään hänen kaltaisikseen, mutta me (seurakunta) voimme iloita siitä vakuutuksesta, että me kerran tulemme olemaan hänen luonaan, hänen kaltaisinaan ja näemme hänet sellaisena kuin hän on (1 Joh. 3:2) — ei sellaisena kuin hän oli ensimmäisessä tulemisessaan, alennuksessa, kun hän oli pannut pois entisen ihanuutensa ja tullut köyhäksi meidän tähtemme, että me hänen köyhyytensä kautta tulisimme rikkaiksi.

Jos tarkastelemme sitä ymmärtäväisyyttä ja viisautta, joka ilmeni niissä menettelytapoissa, joilla Herramme ilmoitti läsnäolonsa opetuslapsilleen ylösnousemuksensa jälkeen niin kuin sitä ennenkin, tämä auttaa meitä muistamaan, että hän tulee käyttämään samoja viisaita menettelytapoja ilmoittautuessaan toisessakin tulemisessa sekä seurakunnalle että maailmalle — menettelytapoja, joiden ei välttämättömästi tarvitse olla samanlaisia, mutta jotka molemmissa tapauksissa ovat hyvin sovelletut hänen tarkoituksilleen. Hänen tarkoituksensa ei ole tehdä ihmisiä rauhottomiksi tai kuohuttaa heidän tunteitaan, vaan todistaa heidän rauhalliselle ja tyynelle arvostelukyvylleen niitä suuria totuuksia, joita hän tahtoo heille teroittaa. Herramme ensimmäinen tuleminen ei ollut sellainen tapaus, joka herätti hämmästyttä, melua tai rauhottomuutta. Miten hiljaa ja vaatimattomasti hän tulikaan! Vieläpä niin suurella määrällä, että ainoastaan ne, joilla oli uskoa ja nöyryyttä, saattoivat tuossa halpasyntyisessä lapsessa, murheiden miehessä, nöyrien ja alhaisten ystävässä ja lopulta ristiinnaulitussa tuntea kauan odotetun Messiaan.

Olihan luonnollista, että ilmoitus hänen läsnäolostaan ylösnousemuksen jälkeen herättäisi suurta ihmettelyä, etenkin kun ottaa huomioon hänen muuttuneen luontonsa. Kuitenkin täytyi tosiasioiden hänen ylösnousemisestaan, sen tosiasian yhteydessä, että hänen luontonsa oli muuttunut, tulla täysin ilmoitetuksi ei tällä kertaa koko maailmalle, vaan valituille todistajille, joiden tuli antaa siitä luotettava todistus jälkeen tuleville sukupolville. Jos se olisi tullut koko maailman tietoon, tuo todistus olisi meidän aikaamme jouduttuaan ollut paljon epäluotettavampi, koska se olisi voinut hämmentyä ihmisaatteisiin ja sekoittaa heidän perimätietojensa kanssa. Siten totuus olisi voinut tuntua melkein tai kokonaan uskomattomalta. Mutta Jumala uskoi sen ainoastaan valituille, uskollisille ja arvokkaille todistajille; ja kun tarkastelemme kertomusta, huomaamme

tapahtui Päälle, oli samankaltainen kuin se, joka odottaa niitä, jotka voittavat ja jotka myös muuttuvat inhimillisestä luonnosta henkilöluontoon ja tehdään hänen kaltaisikseen, osallisiksi Jumalan luonnosta. Niin muodoin saattaa seuraavan kertomuksen pyhien muuttumisesta sovelletta heidän Herraansakin, nim. että ”kylvetään alhaisuudessa, nousee kirkkaudessa; kylvetään heikkoudessa, nousee voimassa; kylvetään sielullinen ruumis, nousee hengellinen ruumis.”

jokainen, miten täydellisesti tarkoitus saavutettiin ja miten selvä, varma ja vakuuttava Kristuksen ylösnousemisesta ja muuttumisesta on se todistus, joka heille tarjottiin. Huomaa myös se huolellisuus, jolla hän karttoi tarpeettomasti pelästyttämästä heitä tai tekemästä heitä rauhattomiksi ilmoittaessaan tai esittäessään heille näitä suuria totuuksia. Ja ole myös vakuuttunut, että sama viisaus, ymmärrys ja taito ilmenee siinä tavassa, jolla hän toisessa tulemisessa ilmaisee ihanan läsnäolonsa. Rauhallinen ja vakaa ymmärrys tulee joka tapauksessa näistä vakuutetuksi, vaikka maailman ylipäänsä tarvitsee ankaran kurinpidon kautta tulla saatetuksi siihen oikeaan mielialaan, jota vaaditaan todistuksen vastaanottamiseksi, jota vastoin ne, joiden sydämet ovat oikeat, saavat tämän siunatun tiedon aikaisemmin. Kaikkia todistuksia hänen ylösnousemisestaan ja muuttumisestaan henkilöontoon ei annettu opetuslapsille samalla kertaa, vaan sitä mukaa kuin he jaksoivat niitä kantaa, ja sillä tavalla, joka oli omiaan tekemään heihin syvimmän vaikutuksen.

Niiden kolmen ja puolen vuoden aikana, jonka Herramme virkatoimi kesti, opetuslapset olivat uhranneet ystävät, nimen ja maineen, elinkeinonsa ym. levittääkseen tiedon Messiaan läsnäolosta ja hänen valtakuntansa perustamisesta. Mutta heillä oli ymmärrettävästi kypsymättömät ajatukset Mestarinsa korottamisen tavasta ja ajasta, sekä heidän omasta luvatusista korottamisestansa hänen kanssaan. Mutta toisaalta ei täydellinen tieto ollutkaan silloin tarpeellinen; oli kylliksi, että he uskollisesti ottivat askeleen kerrallaan, sitä mukaan kuin aika sen ottamiselle tuli. Niinpä Mestari ilmoitti heille vähän kerrallaan sitä mukaa kuin he kykenivät ottamaan vastaan. Ja toimensa loppupuolella hän sanoi, ”Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa. Mutta kun hän tulee, totuuden henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen... ja tulevaiset hän teille julistaa... hän opettaa teille kaikki ja muistuttaa teitä kaikesta, minkä minä olen teille sanonut.” — Joh. 16:12,13; 14:26

Kuka voi kuvata sitä suurta pettymystä, jota he tunsivat, vaikka heitä oltiin mahdollisimman paljon aseistettu sitä vastaan, kun he näkivät hänet äkkiä otettavan heiltä pois ja häpeällisesti ristiinnaulittavan pahantekijäin lailla — hänet, jonka valtakuntaa ja kirkkautta he olivat odottaneet ja julistaneet, ja mikä kaikki ainoastaan viisi päivää ennen hänen ristiinnaulitsemistaan näytti heistä olevan niin lähellä toteutumistaan. (Joh. 12:1,12-19) Ja vaikka he tiesivät, että häntä oli väärin syytetty ja vastoin lakia ristiinnaulittu, tämä ei muuttanut sitä asiaa, että heidän kauan kytenyt kansallinen toivomuksensa saada maallinen kuningas, joka ennalleen asettaisi heidän kansansa valtaan ja vaikuttavaan asemaan, yhtä hyvin kuin heidän yksityisetkin toivomuksensa, suunnitelmansa ja tuulentupansa tärkeistä viroista ja korkeista kunniapaikoista valtakunnassa, kaikki äkkiä sortuivat tuon asioiden epäsuotuisan kääntymisen kautta, kun heidän kuninkaansa ristiinnaulittiin.

Mestari tiesi kyllä miten hyljätyiksi ja päämäärää vaille oleviksi ja hämmästyneiksi he tunsivat itsensä; sillä niin oli kirjoitettu profeetan kautta, ”Lyö paimenta, ja joutukoot lampaat hajallensa.” (Sak. 13:7; Mark. 14:27) Ja niinä 40:nä päivänä, jotka olivat hänen ylösnousemisensa ja taivaaseenastumisensa välillä, hänen tärkein huolenpitonsa oli koota heidät jälleen ja uudelleen vahvistaa heidän uskoansa häneen odotettuna Messiaana todistamalla heille, että hän oli ylösnoussut, ja ettei hän ylösnousemisensa jäljestä,

vaikka hän säilyttikin saman yksilöllisyyden, enää ollut ihminen, vaan korotettu henkiolento, jolla oli ”kaikki voima taivaassa ja maan päällä.” — Matt. 28:18

Hän antoi heille tiedon ylösnousemuksesta vähitellen — ensin vaimojen (Maria Magdalenan, Johannan, Marian, Jaakobin äidin, Salomen ja muiden heidän kanssaan olleiden (Mark. 16:1; Luuk. 24:1,10) kautta, jotka tulivat aikaisin haudalle voitelemaan hänen ruumistaan hyvänhajuisilla yrteillä. Heidän aprikoidessaan kenen he saisivat vierittämään kiven pois haudan ovelta, niin katso, silloin oli maanjäristys, ja kun he tulivat perille, he huomasivat kiven poistetuksi, ja Herran enkeli istui sen päällä sanoen, ”Älkää te peljätkö; sillä minä tiedän teidän etsivän Jeesusta, joka oli ristiinnaulittu. Ei hän ole täällä, sillä hän on noussut ylös, niin kuin hän sanoi. Tulkaa, katsokaa paikkaa, jossa hän on maannut. Ja menkää kiiruusti ja sanokaa hänen opetuslapsillensa, että hän on noussut kuolleista. Ja katso, hän menee teidän edellänne Galileaan; siellä te saatte hänet nähdä. Katso, minä olen sen teille sanonut.” — Matt. 28:5-7

Näyttää siltä kuin Maria Magdalena olisi eronnut toisista vaimoista ja kiiruhtanut kertomaan Pietarille ja Johannekselle mitä oli tapahtunut (Joh. 20:1,2) toisten mennessä kertomaan siitä toisille opetuslapsille; ja kun hän oli eronnut heistä, Jeesus näyttäytyi toisille vaimoille tiellä sanoen (Matt. 28:9,10), ”Terve teille.” Ja he menivät hänen luokseen, syleilivät hänen jalkojaan ja kumarsivat häntä. Silloin Jeesus sanoi heille, ”Älkää peljätkö; menkää ja viekää sana minun veljilleni, että he menisivät Galileaan [heidän kotipaikalleen]: siellä he saavat minut nähdä.” Ja pelolla ja ilolla he juoksivat ilmoittamaan tämän toisille opetuslapsille. Hämmästyksen, neuvottomuuden, ilon ja pelon sekavilla tunteilla, ja hämmentyneinä muutenkin, he tuskin tiesivät miten heidän piti kertoa tuosta iloisesta ja ihmeellisestä tapahtumasta. Kun Maria kohtasi Pietarin ja Johanneksen, hän sanoi surullisesti, ”Ovat ottaneet Herran pois haudasta, emmekä tiedä, mihin ovat hänet panneet.” (Joh. 20:2) Toiset vaimot kertoivat, että he olivat nähneet haudalla enkelinäyn ja enkelit olivat sanoneet hänen elävän (Luuk. 24:22,23) ja että miten Herra oli sen jälkeen tullut heitä vastaan tiellä. — Matt. 28:8-10

Opetuslasten enemmistö nähtävästi piti heidän kertomustaan ainoastaan taikauskoi-sena luulotteluna, joka johtui kiihottuneesta mielikuvituksesta, mutta Pietari ja Johannes tahtoivat mennä ja nähdä sen omin silmin, ja Maria palasi heidän kanssaan haudalle. Kaikki mitä Pietari ja Johannes näkivät, oli että ruumis oli poissa, että käärinliinat oli kääritty huolellisesti kokoon ja pantu pois, ja että kivi oli vieritetty haudan ovelta. Hämällisinä he läksivät sieltä, mutta Maria jäi sinne itkemään. Siinä itkiessään hän kumartui hautaan ja sai nähdä kaksi enkeliä, jotka sanoivat, ”Vaimo, mitä itket?” Hän vastasi, ”Ovat ottaneet pois minun Herrani, enkä tiedä, mihin ovat hänet panneet.” Tämän sanottuaan hän kääntyi taaksepäin ja näki Jeesuksen seisovan siinä, eikä tiennyt, että se oli Jeesus. Jeesus sanoi hänelle, ”Vaimo, mitä itket? Ketä etsit?” Tämä luuli häntä puutarhuriksi ja sanoi hänelle, ”Herra, jos sinä olet kantanut hänet pois, sano minulle, mihin olet hänet pannut, niin minä otan hänet.” Silloin sanoi Herra tuolla vanhalla tutulla äänellä, jonka hän samassa tunsu: ”Maria!”

Tämä oli kylliksi varmentamaan hänen uskoaan enkelien sanomaan, että hän oli noussut ylös, joka tähän asti oli tuntunut hänestä unelmalta tai sadulta; ja ihastuksissaan

hän huudahtaa: ”Rabhuuni!” Hänen ensimmäinen mielijohteensa oli syleillä häntä ja viipyä hänen läheisyydessään, mutta Jeesus antoi hänen lempeällä tavalla ymmärtää, että nyt hänellä oli hyvin tärkeä tehtävä toimitettavana. Marian oli nyt todistettava hänen ylösnousemisestaan ja kiirehdittävä viemään tietoa siitä ja vahvistamaan toisten opetuslasten uskoa, niiden, jotka vielä epäilivät ja olivat epätietoisia. Hän sanoi, ”Älä minuun koske [kreik. *haptomai*, syleillä; älä pysähdy osoittaaksesi nyt rakkauttasi], sillä en minä ole vielä mennyt ylös Isäni tykö [tulen vielä olemaan jonkun aikaa luonanne]; mutta mene minun veljeni tykö ja sano heille, että menen ylös minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö, ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö.” (Joh. 20:17) Toisten vaimojen kautta hän oli lähettänyt heille sanan, että hän kohtaisi heidät Galileassa.

Sen jälkeen hän saavutti kaksi noista murheellisista ja hämmentyneistä opetuslapsista, jotka olivat matkalla Jerusalemissa Emmaukseen, ja kyseli syytä heidän suruunsa ja alakuloisuuteensa. (Luuk. 24:13-35) Ja toinen heistä vastasi: ”Oletko sinä ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä, mitä siellä näinä päivinä on tapahtunut?” Ja hän kysyi, ”Mitä?” Ja he sanoivat hänelle, ”Sitä, mikä tapahtui Jeesukselle, Nasaretilaiselle, joka oli profeetta, voimallinen teossa ja sanassa Jumalan ja kaiken kansan edessä, kuinka meidän ylipappimme ja hallitusmiehemme antoivat hänet tuomittavaksi kuolemaan ja ristiinnaulitsivat hänet. Mutta me toivoimme hänen olevan sen, joka oli lunastava Israelin. Ja onhan kaiken tämän lisäksi nyt jo kolmas päivä siitä, kuin nämä tapahtuivat. [Tässä muistui luultavasti heidän mieliinsä Joh. 2:19,21,22] Ovatpa vielä muutamat naiset joukostamme saattaneet meidät hämmästyksiin. He kävivät aamulla varhain haudalla, eivätkä löytäneet hänen ruumistaan, ja tulivat ja sanoivat myös nähneensä enkelinäyn, ja enkelit olivat sanoneet hänen elävän. Ja muutamat niistä, jotka olivat meidän kanssamme, menivät haudalle ja havaitsivat niin olevan, kuin naiset olivat sanoneet; mutta häntä he eivät nähneet.”

Oliko ihme, että he olivat hämmästyneitä? Kuinka kummalliselta kaikki tuntui! Miten omituisia ja mieltä liikuttavia olivatkaan nämä viimeisten päivien tapahtumat olleet!

Silloin piti muukalainen heille herättävän saarnan ennustuksista näyttäen heille, että juuri se, joka oli tehnyt heidät niin alakuloisiksi, olikin sitä, mitä profeetat olivat ennustaneet samasta Messiaasta: että ennen kuin hän saattoi johtaa ja siunata ja nostaa Israelin ja koko maailman, hänen piti ensin lunastaa heidät omalla elämällään siitä kuoleman kirouksesta, joka tuli heidän kaikkien osaksi Aadamin kautta ja että heidän Mestarinsa sittemmin Jehovan herättämänä elämään ja kirkkauteen täyttäisi kaikki mitä hänestä oli kirjoitettu profeettain kautta hänen tulevasta kirkkaudestaan ja kunniastaan, yhtä varmasti kuin hän oli täyttänyt ne ennustukset, jotka koskivat hänen kärsimyksiään, alennustaan ja kuolemaansa. Ihmeellinen saarnaaja! Ja ihmeellinen saarna oli tämä! Se herätti uusia ajatuksia, odotuksia ja toiveita. Kun he lähestyivät kylää, he pakottivat häntä jäämään heidän luokseen, sillä ilta oli joutunut pitkälle. Ja hän meni sisälle heidän kanssaan; ja kun hän oli aterialla heidän kanssaan, otti hän leivän, siunasi, taittoi ja antoi heille. ”Silloin heidän silmänsä aukenivat, ja he tunsivat hänet. Ja hän katosi heidän näkyvistään.”

Vasta sinä hetkenä he tunsivat hänet, vaikka olivatkin kulkeneet ja keskustelleet ja aterioineet yhdessä. He eivät tunteneet häntä näöltään, vaan tuon vaatimattoman teon kautta, kun hän tuolla entisellä, tutulla tavalla siunasi ja taittoi leivän, siten lujittaen heidän uskoaan siihen, josta jo olivat kuulleet, että hän oli noussut ylös ja näkyisi heille jälleen. Silloin nousivat nuo kaksi hämmästyntä ja ylen onnellista opetuslasta ylös samalla hetkellä ja palasivat Jerusalemiin sanoen toisilleen: ”Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset?” Saavuttuaan Jerusalemiin he tapasivat toisetkin täynnä iloa sanoen, ”Herra on totisesti noussut ylös ja on ilmestynyt Simonille.” Ja he kertoivat mitä oli tapahtunut tiellä ja kuinka olivat hänet tunteneet, kun hän taittoi leivän. Luultavasti olivat melkein kaikki siellä sinä iltana; kodit ja toimet ja kaikki muut unohdettiin. Maria Magdalena sanoi ilokyynelein: Minä tunsin hänet samassa tuokiassa, kun hän mainitsi nimeni – en voinut uskoa enkelin vakuutusta sitä ennen, ja toiset naiset kertoivat mitä ihmeellistä heille oli tapahtunut sinä aamuna ja miten hän oli tullut heitä vastaan. Sitten oli Simonilla kertomuksensa kerrottavana; ja nyt oli tässä kaksi todistajaa lisäksi Emmauksesta. Mikä monivaiheinen päivä! Eipä ihmettä, että heistä oli mieluista kokoontua joka viikon ensimmäisenä päivänä keskustelemaan asiasta ja johdattamaan muistiin kaikkia niitä asioita, jotka olivat tämän ihmeellisen tapauksen – Herran ylösnousemisen – yhteydessä, saadakseen sydämensä palaviksi yhä uudelleen ja uudelleen.

Kun tuo pieni riemastunut ja ylen onnellinen seurue oli näin kokoontuneena, ja kerrottiin toisilleen yhteisiä kokemuksia, seisoi Herra Jeesus itse äkkiarvaamatta heidän keskellään ja sanoi heille (Luuk. 24:36-49), ”Rauha teille!” Mistä hän oli tullut? Kaikki sellaiset kokoukset pidettiin salassa, lukittujen ovien takana, koska he pelkäsivät juutalaisia (Joh. 20:19,26), ja tässä oli äkillinen ilmiö ilman näkyvää saapumista, ja he pelästyivät luullen näkevänsä hengen. Silloin hän lohdutti heitä sanoen, etteivät pelästyisi, vaan rauhoittuisivat, ja näytti heille kätensä ja jalkansa sanoen: ”Minä itse tässä olen. Kosketelkaa minua ja katsokaa, sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, kuten te näette minulla olevan.” Mutta kun he ilon tähden eivät vielä uskoneet, vaan ihmettelivät, hän sanoi heille, ”Onko teillä täällä jotain syötävää?” Niin he antoivat hänelle kappaleen paistettua kalaa, ja hän otti ja söi heidän nähtensä. Silloin hän avasi heidän mielensä, heidän ymmärryksensä silmät, ja selitti heille kirjoitukset ja näytti laista ja profeetoista, että kaikki tämä oli tapahtunut niin kuin oli ennustettu. Mutta Tuomas ei ollut heidän seurassaan, kun Jeesus tuli (Joh. 20:24), ja kun toiset opetuslapset kertoivat hänelle nähneensä Herran, hän ei tahtonut sitä uskoa, vaan sanoi, ”Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä ja pistä sormeani naulojen sijoihin ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko.”

Kahdeksan päivää oli kulunut ilman uusia ilmestyksiä ja heillä oli ollut aikaa kaikessa rauhassa ajatella ja puhella niistä asioista, joita oli tapahtunut tuona merkillisenä päivänä. Kun opetuslapset taas olivat koolla kuten ennenkin, seisoi Jeesus heidän keskellään, niin kuin ensimmäisenäkin iltana, sanoen: ”Rauha teille!” (Joh. 20:26) Tällä kertaa oli Tuomas mukana, ja Herra puhui hänelle sanoen, ”Ojenna sormesi tänne ja katso käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen.” Hän antoi siten tietää, että hän tiesi mitä Tuomas oli sanonut, ilman että

kukaan oli kertonut siitä, ja antoi Tuomaalle nyt sen todistuksen, jota hän oli vakuutukseen halunnut; ja ilolla Tuomas vastasi: ”Minun Herrani ja minun Jumalani!”

Tämän jälkeen mahtoi kuluu jotensakin pitkä aika ennen kuin he saivat minkäänlaisia ilmoitusta Herran läsnäolosta, ja opetuslapset, jotka olivat galilealaisia, alkoivat ajatella kotia ja tulevaisuutta; ja muistaen Herran tervehdyksen naisten kautta, että hän kulkisi heidän edellään Galileaan, he menivät sinne. Luultavasti matkalla sinne hän tuli heitä vastaan eräällä vuorella, kuten Matteus kertoo. He olivat hämmästyneitä. He eivät enää tunteneet samaa tuttavallista luottamusta häntä kohtaan kuin ennen. Hän näytti niin suuressa määrässä muuttuneen entisestään ristiinnaulitsemisensa jälkeen – hän näyttäytyi ja hävisi niin omituisilla ajoilla ja paikoilla; hän ei enää näyttänyt olevan ”ihmisen Kristuksen Jeesuksen” kaltainen; sen tähden he kumarsivat häntä, ”mutta muutamat epäilivät.” Muutaman sanan sanottuaan Herra hävisi heidän näkyvistään jättäen heidät ihmettelemään, mitä sen jälkeen tapahtuisi. Jonkin aikaa heidän Galileaan palaamisen jälkeen ei tapahtunut mitään tavatonta, ei minkäänlaista viittausta Herran läsnäolosta. Epäilemättä he tulivat yhteen puhelemaan asiain tilasta ja ihmettelivät miksi hän ei näyttäytynyt heille useammin.

Heidän näin odotellessaan tuntuivat päivät ja viikot pitkiltä. He olivat aikoja sitten jättäneet elämän tavalliset toimet seuratakseen Herraa paikasta paikkaan, oppien häneltä ja saarnaten muille, että ”Taivasten valtakunta on tullut lähelle.” (Matt. 10:5-17) Heillä ei ollut halua mennä entisiin toimiinsa; ja toisaalta: miten he menettelisivät Herran työn kanssa? He ymmärsivät aseman kyllin selvään tietääkseen, etteivät kauemmin voineet, niin kuin tähän asti, saarnata valtakunnan läheisyydestä, sillä kaikki kansa tiesi, että heidän Mestarinsa ja Kuninkaansa oli ristiinnaulittu, eikä kukaan heitä itseään lukuun ottamatta tiennyt hänen ylösnousemisestaan. Kun nyt kaikki yksitoista tällä tavoin olivat huolestuneita ja murheissaan odottaen jotain, eivät itsekään tienneet mitä, Pietari päätti palata entiseen kalastaja-ammattiinsa; ja niistä toisista kuusi sanoivat, ”Me lähdemme myös sinun kanssasi.” (Joh. 21:3) Ja luultavasti toisetkin ottivat entiset toimensa.

Kuka saattaisi epäillä, ettei Herra ollut näkymättömänä heidän lähellään monta kertaa heidän keskustellessaan, johtaen asioiden kulun heidän parhaakseen? Siinä tapauksessa, että he onnistuisivat hyvin ja liikehommat nielisivät kaikki heidän harrastuksensa, he tulisivat pian sopimattomiksi korkeampaa palvelusta varten; mutta jos heillä ei olisi minkäänlaista menestystä, se näyttäisi pakottamiselta. Sen vuoksi Herramme valitsikin tavan, joka samalla antoi heille sen opetuksen, minkä hän usein antaa seuraajilleen, nimittäin että hän voi, jos hän tahtoo, järjestää menestymisen tai epäonnistumisen heidän ahertamisissaan, mihin suuntaan tahansa.

Vanha kalastajaliike järjestäytyi uudelleen. He kokosivat venheensä, verkkonsa ym. ja läksivät ensimmäiselle pyyntiretkelle. Mutta he työskentelivät kaiken yönä saamatta ainoatakaan kalaa, ja alkoivat tuntea itsensä alakuloisiksi. Aamulla rannalla seisoi eräs muukalainen, joka kysyi heiltä minkälainen onni heillä on ollut. Huono onni! Emme ole mitään saaneet, he vastaavat. Koettakaa uudelleen, sanoi muukalainen. Heittäkää verkko tällä kertaa veneen toiselle puolelle. Ei se mitään toimita, muukalainen, me olemme koettaneet molemmin puolin koko yön ja jos kaloja olisi toisella puolella, totta kai niitä

silloin olisi toisellakin puolella. Mutta tahdomme kuitenkin koettaa uudelleen, että saat nähdä. He tekivät niin ja saivat mahdottoman saaliin. Miten kummallista, sanoo joku; mutta vilkas ja tunteellinen Johannes löysi kohta oikean säikeen ja sanoi: Veljet, ainoastaan Herra voisi tehdä tämän. Ettekö muista kansajoukon ravitsemista jne.? Se on varmasti Herra, joka oli rannalla, ja tämä on uusi tapa, jonka hän on valinnut ilmestyäksensä meille. Eikö teistäkin ole aivan samanlaista kuin silloin, kun hän ensi kerran kutsui meitä? Silloinkin olimme tehneet työtä koko yön, emmekä mitään saaneet, kunnes hän huusi meille sanoen, Heittäkää verkkonne ulos saalista varten! (Luuk. 5:4-11) Niin, varmasti tämä on Herra, vaikka emme hänen ylösnousemisensa jälkeen voi tuntea häntä näöltään. Hän näyttäytyy nyt niin monessa muodossa; mutta me tunnemme joka kerran hänet jostain erityisestä seikasta, kuten nytkin, kun hän tahtoo johdattaa muistiimme jonkin merkkitapauksen entisen tuttavuutemme ajoilta.

Kun he tulivat maihin, he huomasivat Jeesuksella olevan sekä leipää että kalaa, ja he saivat sen opetuksen, että hänen johtonsa ja huolenpitonsa alaisina ja hänen palveluksessaan heiltä ei puuttuisi mitään. (Luuk. 12:29,30) He eivät kysyneet häneltä, oliko hän Herra; sillä tässä tilanteessa, niin kuin muissakin, heidän ymmärryksensä silmät olivat avautuneet. He tunsivat hänet, ei kuitenkaan luonnollisilla silmillä, vaan ihmetyön kautta. Sitten seurasi tämän suloisen hetken opetus, jolloin Jeesus uudelleen vakuutti Pietarin edelleen olevan otollinen, vaikkakin hän oli kieltänyt Herran, jota asiaa hän oli katunut ja itkenyt. Hän sai uudelleen tietää Mestarinsa rakkauden ja jatkuvan oikeutensa saada ravita lampaita ja karitsoja. Olemme kuulevinamme Herran sanovan: Ei sinun tarvitse enää palata kalastaja-ammattiisi, Pietari. Minä kutsuin sinut kerran ihmisten kalastajaksi, ja kun minä tiedän sinun sydämesi yhä vielä olevan uskollisen ja innokkaan, uudistan sinun tehtäväsi ihmisten kalastajana.

”Ja kun hän oli yhdessä heidän kanssaan, käski hän heitä ja sanoi: ‘Älkää lähtekö Jerusalemissa, vaan odottakaa Isältä sen lupauksen täyttymistä, jonka te olette minulta saaneet. Sillä Johannes kasto i vedellä, mutta teidät kastetaan pyhällä hengellä, ei kauan näitten päivien jälkeen!’” (Apt. 1:4,5) Niin he läksivät Jerusalemiin, niin kuin heille oli sanottu, ja täällä hän 40 päivää ylösnousemisensa jälkeen viimeisen kerran kohtasi heidät ja puheli heidän kanssaan. He rohkaisivat mielensä tällä kertaa ja kysyivät häneltä siitä valtakunnasta, jonka hän oli luvannut heille, sanoen, ”Herra, tälläkö ajalla sinä jälleen rakennat Israelille valtakunnan?” Tämä ajatus valtakunnasta olikin päällimmäisenä jokaisen juutalaisen mielessä. Sen mukaan kuin he ymmärsivät, Israel tulisi olemaan ensimmäinen kansoista Messiaan hallituksen alla. He eivät tienneet pitkistä pakanain ajoista, eivätkä he vielä nähneet, että paras siunaus oltiin ottamassa pois lihalliselta Israelilta (Matt. 21:43; Room. 11:7), ja että he itse tulisivat uuden (hengellisen) Israelin, tuon kuninkaallisen papiston ja pyhän kansan jäseniksi, jonka kautta (Kristuksen ruumiina) maailman siunaaminen tulisi. He eivät vielä ymmärtäneet tästä mitään. Kuinka he olisivat voineetkaan? Eiväthän he vielä olleet saaneet lapseuden pyhää henkeä, vaan olivat yhä kirouksen alaisia; sillä vaikkakin Lunastaja oli toimittanut lunastusuhrin, ei sitä vielä oltu muodollisesti kannettu meidän puolestamme kaikkein pyhimpään, taivaaseen. (Joh. 7:39) Niin muodoin ei Herramme antanutkaan selittäväää vastausta heidän kysymykselleen, vaan sanoi ainoastaan, ”Ei ole teidän asianne tietää aikoja eikä hetkiä, jotka Isä

oman valtansa voimalla on asettanut, vaan, kun pyhä henki tulee teihin, niin te saatte voiman², ja te tulette olemaan minun todistajani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka.” – Apt. 1:7,8

Heidän saapuessaan Öljymäelle Herra, joka käveli yhdessä heidän kanssaan, kohotti kätensä ja siunasi heitä ja erosi heistä ja kohosi heidän nähtensä ja ”pilvi vei hänet pois heidän näkyvistään.” (Luuk. 22: 48-52; Apt. 1:6-15) He alkoivat nyt nähdä vähän enemmän Jumalan suunnitelmasta. Herra, joka tuli alas taivaasta, oli palannut Isän tykö, niin kuin hän oli sanonut heille kuolemansa edellä – oli mennyt valmistamaan heille tilaa ja oli tuleva takaisin ottamaan heidät luokseen – oli matkustanut pois kauas saadakseen luvatusen valtakunnan ja tullakseen takaisin (Luuk. 19:12); ja sillä aikaa tulisi heidän olla hänen todistajiaan koko maan päällä kutsuakseen ja valmistaakseen kansaa, joka ottaisi vastaan hänet, kun hän tulisi kirkastettavaksi pyhissänsä ja hallitsemaan kuninkaiden Kuninkaana ja herrain Herrana. He näkivät, että heidän uusi tehtävänsä julistaa koko luomakunnalle tulevaa Kuningasta taivaasta, jolla olisi kaikki voima taivaassa ja maan päällä, oli paljon tärkeämpi tehtävä kuin se, jota olivat toimittaneet edellisinä vuosina, kun he julistivat ihmistä Kristusta Jeesusta ja seurasivat häntä, joka oli ylenkatsottu ja ihmisten hylkäämä. Heidän ylösnoussut Herransa oli todella muuttunut, ei ainoastaan henkilölliseen ulkomuotoonsa nähden – olihan hän esiintynyt väliin toisella, väliin toisella tavalla ja paikalla, sen kautta ilmaisten, että hänellä oli kaikki voima – vaan hän oli muuttunut myös olemukseensa eli luontoonsa nähden. Nyt hän ei enää kääntynyt juutalaisten puoleen eikä näyttänyt heille, sillä hänen ylösnousemisensa jälkeen eivät ketkään muut kuin hänen ystävänsä ja seuraajansa nähneet häntä millään tavalla. Hänen sanansa, ”Vielä vähän aikaa, niin maailma ei enää näe minua” (Joh. 14:19), täytyivät siten.

Tällä tavalla perustettiin apostolien ja alkuseurakunnan usko Herran ylösnousemukseen. Heidän epäilyksensä haihtuivat ja heidän sydämensä iloitsivat; ja he palasivat Jerusalemiin ja olivat alin omaan rukouksissa ja anomisissa ja kirjoitusten tutkimisessa, odottaen Israelin lupaamaa lapseutta ja hengellisellä ymmärryksellä pukemista ja erityisellä, ihmeitä tekevän voiman lahjoilla, joiden kautta he kykenivät vakuuttamaan todellisia israelilaisia ja helluntaina perustamaan evankelisen seurakunnan. – Apt. 1:14; 2:1

Vaikka Herramme ei toisessa tulemuksessaan ilmoita läsnäoloaan samalla tavalla kuin hän teki näinä 40 päivänä ylösnousemisensa jälkeen, meillä on kuitenkin hänen vakuutuksensa, etteivät veljet ole pimeässä. Niin, vieläpä enemmän: me saamme avuksi jotain, jota heillä ei ollut (eikä voinutkaan olla näinä 40 päivänä), nim. ”voimaa ylhäältä”, joka johtaa meitä ymmärtämään jokaisen totuuden, jonka ymmärryksen aika on tullut, ja joka lupauksen mukaan ilmoittaa tulevat asiat. Niin muodoin saamme, kun aika on tullut, täydellisen ymmärryksen hänen ilmestymisensä ajasta ja tavasta ja siihen kuuluvista seikoista, ja jos oikein huolellisesti tutkimme ja tarkkaamme näitä, ne eivät ole

² Tämä luvattu voima eli kyky tietää ja ymmärtää aikoja ja hetkiä ja kaikkea, joka kuuluu oikeaan todistamiseen, koskee koko seurakuntaa alusta loppuun; ja pyhän hengen johdolla ja voimassa on pidetty huolta ruoasta aikanaan, jotta suunnitelman jokaiseen piirteeseen nähden olisimme hänen todistajiansa tämän ajanjakson loppuun. Vertaa Joh. 16:12,13

vähemmän vakuuttavia kuin todistukset Herramme ylösnousemisestakaan, jotka annettiin alkuseurakunnalle, vaikka ne ovat toisen laatuisia.

On epäilemättä varma asia, että Herramme voisi toisessa tulemisessaan ottaa ihmismuodon ja sillä tavalla näyttäytyä ihmisille, niin kuin hän näyttäytyi opetuslapsilensa ylösnousemuksensa jälkeen; eikä ainoastaan siksi, että hän näyttäytyi ihmismuodossa noina 40 päivänä, vaan koska henkiolennot entisaikoina kykenivät esiintymään ihmisinä näkyvässä muodossa ja erilaisissa muodoissa. Mutta sellainen ilmestyminen ei muissa suhteissa ole sopusoinnussa Jumalan suunnitelman hengen kanssa eikä myöskään niiden viittausten kanssa, joita Raamattu antaa hänen ilmestymisensä tavasta, niin kuin saamme nähdä. Herran suunnitelma onkin sen sijaan antaa henkisen valtakuntansa ilmoittautua, toimia ja ilmaista läsnäolonsa ja valtansa inhimillisten, maallisten välikappaleitten kautta. Aivan niin kuin tämän maailman ruhtinas Saatana, vaikka näkymättömänä ihmisille, harjoittaa laajaa vaikutusvaltaa maailmassa sellaisten kautta, jotka ovat hänelle alamaisia ja joita hänen henkensä johtaa, samalla tavalla vaikuttaa ja ilmoittaa uusi Rauhanruhtinas, Herrakin, pääasiallisesti läsnäolonsa ja voimansa ihmisten kautta, jotka ovat hänelle alamaisia ja kuuluvat hänelle ja joita hänen henkensä johtaa.

Luonnollisilla silmillä näkeminen ja luonnollisilla korvilla kuuleminen ei ole ainoaa näkemistä ja kuulemista. ”Ei kukaan [ihminen] ole Jumalaa [sellaisella tavalla] milloinkaan nähnyt” ja kuitenkin kaikki Jumalan lapset ovat nähneet hänet ja tunteneet hänet ja seurustelleet hänen kanssaan (Joh. 1:18; 5:37; 14:7) Me kuulemme Jumalan kutsun, ”korkean kutsumme” (engl. Raam.), me kuulemme Paimenemme äänen, ja me katselemme alinomaa Jeesusta ja näemme voittopalkinnon, elämän kruunun, jonka hän on luvannut – emme luonnollisella näkemisellä ja kuulemisella, vaan ymmärryksellämme. Paljon kalliimpi on se näky, jonka saamme kirkastetusta Herrastamme hengellisestä, korkealle korotetusta kirkkauden Kuninkaasta, Lunastajastamme sekä Kuninkaastamme, ymmärryksemme ja uskomme silmillä, kuin se näky, jonka luonnollinen silmä hänestä sai ennen helluntaita.

Herrallemme oli välttämätöntä siten ilmoittautua opetuslapsilleen ylösnousemisensa jälkeen, mutta ei hänen toisessa tulemisessaan. Hänen tarkoituksensa tulee silloin saavutetuksi paremmin toisella tavalla. Entisellä tavalla ilmestyminen toisessa tulemuksessa olisi itse asiassa sen päämäärän vahingoittamista, johon silloin pyritään. Hänen opetuslapsille näyttäytymisensä tarkoitus ylösnousemisensa jälkeen oli vakuuttaa heille, että hän, joka oli kuollut, elää iankaikkisesti, jotta he voisivat mennä ulos hänen ylösnousemisensa todistajina (Luuk. 24:48) ja jotta heidän todistuksestaan tulisi vahva perustus tulevien sukupolvien uskolle. Koska kukaan ihminen ei voi otollisella tavalla tulla Jumalan luokse saamaan lapseuden pyhää henkeä, ilman uskoa Kristukseen, tuli välttämättömäksi, ei ainoastaan apostolien tähden silloin, vaan kaikkien tähden sittemmin, että todistukset hänen ylösnousemisestaan ja muuttumisestaan olisivat sellaisia, joita luonnolliset ihmiset saattoivat käsittää ja ymmärtää. Kun he olivat tulleet osallisiksi pyhästä hengestä ja ymmärtäisivät hengellisiä asioita (Katso 1 Kor. 2:12-16), he olisivat voineet uskoa enkeleitä haudalla, että hän oli noussut ylös kuoleman tilasta, vaikkakin olisivat nähneet ihmisen Kristuksen Jeesuksen lihallisen ruumiin vielä

makaavan haudassa, mutta eivät ennen sitä – ruumiin täytyi olla poissa, jotta usko hänen ylösnousemisestaan tulisi mahdolliseksi heille. Kun pyhä henki oli tehnyt heidät kykeneviksi erottamaan hengellisiä asioita, he olisivat voineet uskoa profeettain todistuksen, että hänen täytyi kuolla ja että hän nousisi ylös kuolleista, ja että hän tulisi korkealle korotetuksi kirkkauden Kuninkaaksi, ilman että hänen olisi tarvinnut näyttäytyä ihmisenä ja pukeutua erilaisiin liharuumiisiin, niin että he voivat koskettaa häntä ja nähdä hänen nousevan taivaaseen. Mutta kaikki tämä oli tarpeellista heille ja kaikille luonnollisille ihmisille. Uskossa me tulemme Jumalan luokse hänen kauttansa ja saamme syntien anteeksiantamuksen ja lapsuuden hengen, jotta voimme ymmärtää sitä mikä on hengellistä.

Silloinkin kun Herramme, ottamalla ihmismuodon jne., koetti poistaa uskon luonnollisia esteitä, hän vakuutti opetuslapsia ja teki heidät todistajiksi toisille ei luonnollisen tuntonsa ja näkönsä kautta, vaan puhelemalla heille Raamatusta: silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset. Ja hän sanoi heille, ”niin on kirjoitettu, että Kristuksen oli kärsittävä ja kolmantena päivänä nouseva kuolleista ja että parannusta syntien anteeksi saamiseksi on saarnattava hänen nimessään kaikille kansoille, alkaen Jerusalemissa. Te olette tämän todistajat.” (Luuk. 24:45-48) Pietari mainitsee myös selvästi tämän tarkoituksen sanoen, ”Hänet Jumala herätti kolmantena päivänä ja antoi hänen [näkyvässä muodossa] ilmestyä, *ei kaikelle kansalle*, vaan Jumalan ennen valitsemille todistajille, meille, jotka söimme ja joimme hänen kanssaan sen jälkeen, kun hän oli kuolleista noussut. Ja hän käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että hän [ylösnousut Jeesus] on se, jonka Jumala on asettanut elävien ja kuolleitten tuomariksi.” – Apt. 10:40-42

Ylösnousemuksensa jälkeen Herrallemme tuli kysymykseksi, mikä ilmestymistapa oli soveliaim ja parhaiten täyttäisi hänen tarkoituksensa, nim. saada ylösnousemisensa ja luontonsa muuttuminen tunnetuksi opetuslapsillensa. Jos hän olisi näyttäytynyt tulenliekkinä, niin kuin enkeli näyttäytyi Moosekselle palavassa pensaassa (2 Moos. 3:2), hän olisi tosin voinut puhella heidän kanssaan, mutta sillä tavoin ilmoitettu todistus ei likimainkaan olisi ollut niin vakuuttava kuin se tapa, jonka hän valitsi – ei apostoleille enemmän kuin maailmallekaan, jolle heidän oli todistettava.

Jos hän olisi esiintynyt henkiolennon ihanuudessa, niin kuin enkeli näyttäytyi Danielille (Dan. 10:5-8) olisi kirkkaus ollut suurempi kuin minkä todistajat olisivat voineet kestää. He olisivat nähtävästi säikähtäneet niin, etteivät olisi voineet ottaa häneltä vastaan minkäänlaista opetusta. Kenellekään, paitsi Paavalille, ei Herra näyttäytynyt sillä tavoin; mutta Paavali säikähti niin sitä kirkkautta, jonka hän ainoastaan vilahdukselta näki, että hän lankesi maahan sen kirkkauden sokaisemana, joka oli kirkkaampi keskipäivän aurinkoa.

Tutkistellessamme sitä ilmestymistapaa, jota Herramme käytti näinä 40 päivänä, näemme, että hän näyttäytyi valituille todistajilleenkin ainoastaan muutamia kertoja, ja silloinkin vaan vähän aikaa. Jos koko se aika, jona hän näyttäytyi, olisi supistettu yhden päivän osalle niiden 40:n sijaan, jolloin hän silloin tällöin hetkisen näyttäytyi, olisi siitä tuskin tullut yhteensä kahtatoista tuntia eli 1/80 osaa koko ajasta. Näin ollen on selvää,

että hän näkymättömänä oli heidän luonaan noin 79/80 osaa näistä 40 päivästä. Ja silloinkin, kun hän ilmestyi heille, hän ei milloinkaan näyttäytynyt (paitsi kerran Tuomaalle) juuri sellaisena, jonka kanssa he kolmen vuoden aikana olivat olleet niin tutut ja jonka he ainoastaan muutamia päiviä sitten olivat nähneet. Ei kertaakaan mainita, että he olisivat tunteneet hänet tutuista kasvojen piirteistä tai edes edellisen kerran ilmestymisestä.

Maria luuli häntä puutarhuriksi. Noille kahdelle Emmauksen tiellä oli hän muukalainen. Kalastajille Galilean tiellä oli hän myös muukalainen ja samoin yhdelletoista yläsalissa. Joka tilaisuudessa hänet tunnettiin teoistaan, sanoistaan tai äänensä tutusta soinnusta.

Tuomaan selitettyä, ettei hän uskoisi muuta todistusta kuin minkä luonnollisella näöllään ja kuulollaan voisi tajuta, salli Herra tosin tämän hänelle, mutta hän nuhteli samalla häntä lempeästi sanoen, ”sentähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat.” (Joh. 20:27-29) Se todistus, joka vetosi luonnolliseen näkemiseen, ei ollut vahvin; autuaampia ovat ne, jotka ovat valmiit ottamaan vastaan totuuden niiden todistusten nojalla, joilla Jumala kulloinkin vahvistaa sen.

Hän ei siten osoittanut ainoastaan, että hänellä nyt oli kyky näyttäytyä monella eri tavalla ja erilaisissa muodoissa, vaan myös ettei mikään niistä ruumiista, joita he näkivät, ollut hänen kirkas ruumiinsa, vaikkakin hänen ylösnousemisensa ja läsnäolonsa siten ilmaistiin heille. Erilaiset ruumiinmuodot ja pitkät väliajat, jolloin hän oli näkymättömänä läsnä ilman minkäänlaista ulkonaista merkkiä, tekivät olettavaksi sen tosiasian, että vaikka heidän Herransa ja opettajansa oli elävä, eikä vielä ollut mennyt Isän luokse, hän oli nyt henkiolento, joka todella oli näkymätön inhimillisille silmille, mutta jolla oli kyky ilmaista läsnäolonsa ja voimansa monella eri tavalla sen mukaan kuin hän tahtoi.

Sen ruumiin ja niiden vaatteiden luominen, joissa hän esiintyi heille siinä samassa huoneessa, jossa he olivat koolla, oli epäilemätön todistus siitä, ettei Kristus enää ollut ihminen, vaikkakin hän vakuutti opetuslapsilleen, että se ruumis, jonka he näkivät ja jota Tuomas kosketti, oli todellinen ruumis, lihaa ja luuta, eikä ainoastaan mikään näky tai haamu. Ihmisenä hän ei voinut tulla huoneeseen ovea avaamatta, mutta henkiolentona hän pystyi tulemaan, ja siellä hän loi silmänräpäyksessä ja puki päälleen sellaisen liharuumiin ja sellaiset vaatteet, joita hän piti soveliaina aiottua tarkoitusta varten.

Emme voi myöskään hyväksyä eräiden esittämää mielipidettä, että Herramme avasi ovet kenenkään huomaamatta; sillä kertomuksessa sanotaan aivan selvästi, että hän tuli ja seisoi heidän keskellensä, kun ovet oli suljettu, ja luultavasti hyvinkin huolellisesti teljetty ja salvatut, koska he pelkäsivät juutalaisia. — Joh. 20:19,26

Opetus hänen luontonsa muuttumisesta osoitettiin sittemmin vielä sen tavan kautta, jolla hän hävisi: ”hän katosi heidän näkyvistään.” (Luuk. 24:31) Lihaa ja luuta oleva ihmisruumis vaatteineen, joka äkkiä näyttäytyi ovien ollessa suljettuina, ei mennyt ulos oven kautta, vaan tuli aivan yksinkertaisesti näkymättömäksi eli hajosi samoihin alkuaineisiin, joista hän oli luonut sen muutamia silmänräpäyksiä aikaisemmin. Hän katosi heidän näkyvistään, eivätkä he enää nähneet häntä, kun liha, luut ja vaatteet, joissa hän oli ilmestynyt, hajaantuivat, vaikka hän epäilemättä jatkuvasti oli heidän luonaan — näkymättömässä muodossa; niin kuin hän enimmäkseen oli näinä 40 päivänä.

Erityisissä tapauksissa, erityisten tiedonantojen ilmoittamista varten on Jumala antanut samanlaisen kyvyn toisille henkiolentoille, enkeleille, jotka ovat voineet esiintyä ruumiissa luo- ja liharuumiissa, jotka söivät ja joivat ja puhelivat niiden kanssa, joita he opettivat, aivan niin kuin Herramme teki. Katso 1 Moos. 18; Tuom. 6:11-22; 13:3-20; ja huomautuksia näihin paikkoihin, 1 osa, siv. 210-213

Se kyky, jota Herramme ja kysymyksessä olleet enkelit osoittivat luodessaan ja jälleen tehdessään tyhjäksi ne vaatteet, joissa he ilmestyivät, oli yhtä yli-inhimillinen kuin niiden ruumiidenkin luominen ja tyhjäksi tekeminen, joissa he näyttäytyivät; ja ruumiit olivat yhtä vähän heidän kirkkaat henkiruumiinsa kuin henkivaatteetkaan, joihin he olivat puetut. Onhan muistettava, että saumattoman ihokkaan ja muutkin vaatteet, jotka olivat Herramme päällä ennen hänen ristiinnaulitsemistaan, olivat roomalaiset sotamiehet jakaneet keskenään ja että käärinliinat jätettiin kokoon käärittyinä hautaan (Job. 19:23,24; 20:5-7), niin että ne vaatteet, joissa hän näyttäytyi mainituissa tapauksissa, täytyi olla erityisesti luodut ja luultavasti sopivimmat kutakin tilaisuutta varten. Kun hän esim. näyttäytyi Marialle puutarhurina, hänellä oli todennäköisesti sellainen puku yllään, joita puutarhureilla on tapana käyttää.

Herra antoi selvästi ymmärtää, että ne ruumiit, joissa hän näyttäytyi, olivat todellisia ruumiita eikä vain näköhäiriöitä, kun hän söi heidän silmänsä edessä ja kehotti heitä koskettamaan itseään ja katsomaan, että ruumis todellakin oli lihaa ja luuta, sanoen, ”miksi olette hämmästyneet...? Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani ja nähkää, että minä itse tässä olen. Kosketelkaa minua ja katsokaa, sillä ei hengellä ole lihaa ja luita, kuten näette minulla olevan.”

Toiset kristityt vetävät hyvin järjettömiä johtopäätöksiä tästä Herramme lausunnosta, sikäli kuin se koskee hänen käyttämäänsä todellista luo- ja liharuumista. He pitävät hänen käyttämäänsä ruumista hänen henkiruumiinaan ja selittävät henkiruumiin olevan lihaa ja luuta ja aivan ihmisruumiin kaltaisen sillä erotuksella, että jotain määräämätöntä, jota he nimittävät hengeksi, juoksee sen suonissa veren asemasta. He eivät näy ottavan huomioon Herramme ilmoitusta, ettei se ollut mikään henkiruumis — ettei henkiolennolla ole lihaa ja luita. Lienevätkö myös unohtaneet Johanneksen lausunnon, ettei ole vielä käynyt ilmi mitä meistä tulee, mikä henkiruumis on, ja ettemme tule sitä tietämään ennen kuin olemme muuttuneet ja tulleet tehdyksi hänen kaltaisikseen ja saaneet nähdä hänet sellaisena kuin hän on, eikä sellaisena kuin hän oli. (1 Joh. 3:2) Unohtavatko he myös apostolin selvän selityksen, ettei liha ja veri voi periä Jumalan valtakuntaa ja hänen vakuutuksensa, että sen tähden kaikkien, jotka tulevat perillisiksi Kristuksen kanssa, täytyy myös muuttua? — 1 Kor. 15:50,51

Monella kristityllä on se käsitys, että Herramme kirkas henkiruumis on aivan sama ruumis, joka ristiinnaulittiin ja laskettiin Joosefin hautaan; he odottavat, kun saavat nähdä Herran kirkkaudessaan, tuntevansa hänet haavain arvista, jotka hän sai Golgatal-la. Tämä on suuri erehdys, joka selviää hetken miettimisellä. Ensinnäkin, sellainen olettaus todistaisi, ettei hänen ylösnousemusruumiinsa olisikaan ihana ja täydellinen, vaan arpien rumentama. Toiseksi se todistaisi, että me kuitenkin tiedämme minkälainen henkiruumis on, vaikka apostoli sanoo aivan päinvastaista. Kolmanneksi se todistaisi, että

lunastuksemme hinta on otettu takaisin, sillä Jeesus sanoi, ”[annan] lihani, maailman elämän puolesta.” Juuri hänen lihansa, hänen elämänsä ihmisenä, hänen ihmisyytensä uhrattiin pelastukseksimme. Ja kun hänet jälleen herätettiin elämään Isän voiman kautta, häntä ei herätetty ihmisolennoksi, sillä sen hän oli uhrannut hinnaksi ostaakseen meidät. Ja jos tämä hinta olisi otettu takaisin, olisimme vielä kuoleman kirouksen alaisina, ja ilman toivoa.

Yhtä vähän meillä on syytä olettaa, että Herramme henkiruumis hänen ylösnousemisen jälkeen on inhimillinen ruumis, kuin että hänen henkiruumiinsa ennen hänen ihmiseksi tulemistansa olisi ollut inhimillinen, tai että toisilla henkiolennoilla on inhimilliset ruumiit; sillä hengellä ei ole lihaa eikä luita; ja apostoli Pietarin sanojen mukaan Herramme ”kuoletettiin lihassa, mutta tehtiin eläväksi hengessä.” – 1 Piet. 3:18

Herramme inhimillinen ruumis otettiin kuitenkin yliluonnollisella tavalla pois haudasta; sillä jos se olisi jäänyt sinne, se olisi ollut ylitsepääsemättömänä esteenä opetuslasten uskolle, heille kun ei vielä oltu opetettu hengellisiä asioita, ”sillä henki ei ollut vielä tullut.” (Joh. 7:39) Emme tiedä, mitä siitä on tullut; tiedämme vaan, ettei se joutunut maatumaan eli turmeltumaan. (Apt. 2:27,31) Hajaantuiko se kaasuiksi vai onko se kätkeyty johonkin Jumalan rakkauden, Kristuksen tottelevaisuuden ja meidän lunastuksemme suurena muistomerkkinä, sitä ei tiedä kukaan – eikä sellainen tieto ole tarpeellinenkaan. Me tiedämme, että Jumala jollain ihmeellisellä tavalla kätki Mooseksen ruumiin (5 Moos. 34:6; Juuda 9) ja että Jumala muistomerkkinä ihmeellisellä tavalla säilytti mannan turmeltumasta kultaisessa astiassa, joka oli asetettu arkin armoistuimen alle todistuksen majassa, ja että tämä oli esikuva Herramme lihasta, taivaan leivästä. (2 Moos. 16:20,33; Hebr. 9:4; Joh. 6:51-58) Meitä ei siten hämmästytä, jos Jumala näyttää valtakunnassa maailmalle sen liharuumiin, joka ristiinnaulittiin kaikkien edestä, sen tähden että se annettiin lunnaiksi heidän tähtensä – meitä ei hämmästytä, jos sen niin muodoin ei annettu turmeltua, vaan se on säilytetty iankaikkisena todistuksena äärettömästä rakkaudesta ja täydellisestä tottelevaisuudesta. Voi olla mahdollista, että Joh. 19:37 ja Sak. 12:10 voivat toteutua sillä tavalla. Ne, jotka huusivat, ”Ristiinnaulitse”, tulevat kenties vielä todistajina tunnustamaan sen ruumiin samaksi ruumiiksi, jonka läpi peitsi ja naula ovat pistäneet ja jota orjantappurat olivat haavoittaneet.

Herramme kirkkauden ruumiin pitäminen liharuumiina ei millään tavalla voisi selittää hänen omituista ja äkillistä ilmestymistään noin 40 päivänä ennen hänen taivaaseenastumistaan. Miten voi hän niin äkkiä näyttäytyä ja taas hävitä? Mistä johtui, että hän melkein alituisesti pysyi näkymättömänä näiden 40 päivän aikana? Ja mikä oli syynä, että hänen ulkomuotonsa oli joka kerran niin muuttunut, etteivät he tunteneet häntä samaksi, joka oli näyttäytynyt heille jollakin edellisellä kerralla, tai siksi, joka oli heille kaikille niin hyvin tunnettu ja rakastettu ennen ristiinnaulitsemistaan, mikä oli tapahtunut ainoastaan muutamia päiviä sitä ennen.

Ei käy päinsä sanoa yksinkertaisesti, että nämä ilmestymiset olivat ihmetöitä, sillä silloin näille ihmetöille olisi mainittava jokin hyöty tai välttämättömyys. Jos hänen ruumiinsa hänen ylösnousemisen jälkeen olisi ollut lihaa ja luita ja sama ruumis, joka ristiinnaulittiin kaikkine piirteineen ja arpineen, miksi hän teki ihmetöitä, jotka eivät

ollenkaan tukeneet sitä asiaa, vaan pikemmin, kuten näemme, olivat omiaan opettamaan päinvastaista – ettei hän enää ollut ihminen, lihaa ja luuta, vaan henkiolento, joka taisi tulla ja mennä tuulen tavalla; ettei kukaan tiennyt, mistä hän tuli tai minne hän meni, mutta joka opettamista varten ilmestyi ihmisenä erilaisissa liha- ja luuruumiissa, jotka hän loi ja teki tyhjäksi sitä mukaa kuin tilaisuus vaati?

Ennen ristiinnaulitsemistaan Herramme oli ollut tuttavallisella kannalla opetuslastensa kanssa, mutta ylösnousemisensa jäljestä hänen toimintatapansa oli heidän suhteensa oli varautuneempaa, vaikkakin hän rakasti heitä yhtä paljon kuin ennenkin. Epäilemättä tämä tapahtui sen tähden, että heille tulisi osoitetuksi perusteellisella tavalla se arvokkuus ja kunnia, joka seurasi hänen korkeaa korotustaan, ja jotta heissä heräisi tarpeellinen kunnioitus hänen persoonansa ja valtaansa kohtaan. Vaikkei Jeesukselta ihmisenä koskaan puuttunut olemuksessa sitä arvokkuutta, joka vaatii kunnioitusta, oli kuitenkin suurempi erillään oleminen välttämätön ja sopiva sen jälkeen kun hän oli muuttunut Jumalan luontoon. Sellaista arvokkuutta on Kaikkivaltias aina ylläpitänyt luotujen olentojen suhteen ja se onkin paikallaan. Tämä varovaisuus huomataan Herramme kaikissa keskusteluissa hänen opetuslapsiensa kanssa hänen ylösnousemisensa jälkeen. Ne olivat hyvin lyhyitä, niin kuin hän oli sanonut, ”en minä enää puhu paljoa teidän kanssanne.” – Joh. 14:30

Niille, jotka uskovat, että taivaallinen isämme on henki eikä ihminen, ei pitäisi olla vaikeaa käsittää, että Herramme Jeesus, joka on korotettu Jumalan luontoon ja joka ei ole ainoastaan Jumalan siveellinen kuva, vaan todellisuudessa Isän olemuksen perikuva, ei enää ole ihminen, vaan henkiolento, jota ei kukaan ihminen ole nähnyt eikä voi nähdä, ilman että tapahtuu ihme. On aivan yhtä mahdotonta ihmiselle nähdä Herran Jeesuksen verhoamaton kirkkaus, kuin nähdä Jumala. Ajattele hetki, miten henkisen kirkkauden pelkkä heijastus vaikutti Moosekseen ja Israeliin Siinailla. (Hebr. 12:21; 2 Moos. 19; 20:19-21; 33:20-23; 34:29-35) ”Niin hirmuinen oli se näky”, niin valtava ja peljättävä, että Mooses sanoi, ”olen peljästynyt ja vapisen.” Ja vaikka Moosesta vahvistettiin yliluonnollisella tavalla, jotta hän voisi nähdä Herran kirkkauden, niin että hän 40 päivänä ja 40 yötä yksin Jumalan kanssa, hänen kirkkautensa varjostamana, ilman ruokaa ja juomaa, otti vastaan ja kirjoitti Jumalan lain (2 Moos. 34:28), hänelle sanottiin kuitenkin, kun hän halusi nähdä Jumalaa kasvoista kasvoihin, ”sinä et voi nähdä minun kasvojani; sillä ei kukaan, joka näkee minut, jää eloon.” (2 Moos. 33:20) Kaikki mitä Mooses koskaan on nähnyt, oli sen tähden näky, joka esitti Jumalaa, mikään muu ei ollut mahdollista; tämä soveltuukin apostolien lausuntojen kanssa, ”yksikään ihminen ei ole nähnyt eikä voi nähdä” Jumalaa: hän on kuolematon, näkymätön maailmankaikkeuden Kuningas, jota yksikään ihminen ei ole nähnyt eikä voi koskaan nähdä. (1 Tim. 6:15,16) Mutta selvästi sanotaan, että henkiolennot voivat nähdä ja näkevät Jumalan. – Matt. 18:10

Jos Herramme vielä on ”ihminen Kristus Jeesus, joka antoi itsensä lunnaiksi kaikkien edestä” (1 Tim. 2:5,6), jos hän, kun oli tullut kuoletuksi lihassa, herätettiin jälleen lihassa, eikä niin kuin apostoli selittää, elämää antavana henkenä – silloin hän, sen sijaan että olisi korotettu korkeammalle enkeleitä ja kaikkia nimiä mitä maan päällä mainitaan, on vielä ihminen. Jos hänellä on vielä palvelijan muoto, jonka hän otti päälleen kärsiäkseen kuoleman jokaisen edestä ja jos hän on vielä vähän alempi enkelei-

tä, hän ei koskaan voi nähdä Jumalaa. Mutta miten mahdoton onkaan sellainen mielipide, kun sitä täydellisesti tarkastellaan apostolien todistuksen valossa. Ajattele myös, että jos Herramme liha, joka lävistettiin ja jota naulat, peitsi ja orjantappurakruunu haavoittivat ja johon kärsimys on painanut leimansa, on hänen ihana ruumiinsa, ja jos arvet ja riutuneet inhimilliset piirteet muodostaisivat erottamattoman osan Herramme korotetusta olemuksesta, hän ei likimainkaan olisi kaunis, vaikka kohta rakastaisimme haavoja, jotka hän sai meidän tähtemme. Ja jos hänellä olisi epätäydellinen, arpinen, rumentunut ruumis, ja jos meidän on tultava hänen kaltaisikseen, eikö siitä seuraisi, että ne apostolit, jotka ristiinnaulittiin, mestattiin, kivitettiin kuoliaiksi, poltettiin, leikattiin kappaleiksi, joita petoeläimet repivät, samoin kuin ne, joita on kohdannut tapaturma, samoin kantaisi omia ruumiinvikojaan ja arpiaan. Ja eikö taivas tämän käsityksen mukaan tarjoaisi mitä epämiellyttävimmän näyn – iankaikkisesti. Mutta asia ei ole näin, eikä liene kukaan voi kauemmin omaksua niin järjetöntä ja epäraamatullista mielipidettä. Henkiolennot ovat täydellisiä joka suhteessa. Sen johdosta apostoli teroittaakin seurakunnan jäsenille, jotka ovat taivaallisen eli henkisen kirkkauden ja kunnian perillisiä, että ”kylvetään katoavaisuudessa [kuolemassa], herätetään katoamattomuudessa; kylvetään alhaisuudessa [huolien, surujen ym. murtamana], nousee kirkkaudessa; kylvetään heikkoudessa [haavoineen, arpineen ym.], nousee voimassa; kylvetään sielullinen [kirjaimellisesti: ”eläimellinen”] ruumis, nousee hengellinen ruumis... Ja niinkuin meissä on ollut maallisen [isän] kuva, niin meissä on myös oleva taivaallisen [Herran] kuva.” (1 Kor. 15:42-51) Herramme Jeesus otti meidän tähtemme myös maallisen kuvan vähäksi aikaa voidakseen lunastaa meidät. Mutta ylösnousemuksessaan hänestä tuli taivaallinen Herra (Room. 14:9), ja me tulemme pian, jos olemme uskollisia, kantamaan taivaallisen Herramme (joka on henkiruumis) kuvaa, niin kuin meissä vielä nyt on maallisen herran, Aadamin, kuva (maallinen ruumis).

Muistakaamme miten Paavalille kävi – tullaksensa apostoliksi hänen täytyi olla todistaja – hänen täytyi nähdä Herra hänen ylösnousemisensa jälkeen. Hän ei ollut niitä, joka näki Jeesuksen ylösnousemusilmestykset ja läsnäolon noina 40 päivänä; siten hänen suotiin erityisesti nähdä Herra vilahdukselta. Mutta hän ei nähnyt Herraa sellaisena kuin toiset – puettuna lihaan ja erimuotoisiin vaatteisiin. Ja ainoastaan silmäys Herramme verhoamattomaan ihanaan olemukseen kaatoi hänet maahan sellaisen kirkkauden sokaisemana, joka on kirkkaampi auringon loistoa puolenpäivän aikana, josta sokeudesta ainoastaan ihmetyö saattoi hänet parantaa ja antaa hänelle näön, vaikkakin vaan osittaisesti. (Apt. 9:17,18) Eikö Paavali nähnyt Herraa sellaisena kuin hän on henkiolentona? Ja eikö Herramme noina 40 päivänä näyttäytynyt sellaisena kuin hän oli, so. niin kuin hän ennen oli ollut niitä erityisiä tarkoituksia ja syitä varten, jotka jo on osoitettu? Epäilylle ei löydy mitään syytä. Mutta Herralla oli eri tarkoitus, jonka vuoksi hän näyttäytyi tällä tavalla Paavalille, samoin kuin hänellä oli eri tarkoitus, jonka mukaan hän toimi, kun hän eri tavalla näyttäytyi toisille. Tätä tarkoitusta osoittaa Paavali sanoen, ”mutta kaikkein viimeiseksi hän näyttäytyi minullekin, joka olen ikään kuin keskensyntynyt [ennen aikaan].” (1 Kor. 15:8) Niin kuin Herramme ylösnousemus merkitsi hänen syntymistään kuolleista hengellisen olemassaolon täyteen täydellisyyteen (Kol. 1:18; Room. 8:29), niin esitetään tässä ja muuallakin seurakunnan, Kristuksen ruumiin, ylösnousemista syntymi-

seksi. Syntymisessämme eli ylösnousemuksessamme henkiolentoina me saamme nähdä Herran sellaisena kuin hän on, niin kuin Paavali hänet näki; mutta meidän, jotka silloin olemme muuttuneet eli syntyneet henkiolentoiksi, ei tarvitse kaatua maahan tai tulla sokeiksi Herramme kirkkaan olemuksen näkemisestä. Paavalin sanat tarkoittavat, että hän näki hänet sellaisena kuin me tulemme näkemään hänet – ”sellaisena kuin hän on.” Hän näki hänet sellaisena kuin Kristuksen ruumiin kaikki jäsenet tulevat hänet näkemään, mutta ennen oikeaa aikaa, ennen kuin hän oli syntynyt kuolleista ja niin muodoin ennen kuin hän saattoi sen kestää – kuitenkin sellaisena kuin jokainen, joka on niin syntynyt, näkee hänet aikanaan.

Mooses, tullessaan alas vuorelta ilmoittamaan lakiliittoa Israelin lapsille, oli uuden liiton suuremman Lainantajan ja Välimiehen esikuva, joka toisessa tulemisessaan astuu esille hallitsemaan ja siunaamaan maailmaa. Mooses oli siis esikuva seurakunnasta kokonaisuudessaan, jonka Päänä Herramme on. Mooseksen oleminen Herran läheisyydessä sai hänen kasvonsa loistamaan niin, ettei kansa voinut katsoa häneen, minkä tähden hänen oli pidettävä peitettä, esikuvaten täten Kristuksen hengellistä kirkkautta. Tämä valaisee sitä kohtaa, jota juuri tarkastelemme. Kristus omistaa todellisen ihanuuden ja kirkkauden, on Isän olennon perikuva, ja meidän on tultava hänen kaltaisikseen, eikä kukaan ihminen voi nähdä tätä kirkkautta. Millä tavalla Lainantaja tullee näytettäväksi maailmalle, kun Herran kirkkaus tulee ilmi, varmaa on vain se, ettei henkiolentojen kirkkautta tulla näkemään. He tulevat puhumaan peitteen läpi – verhon takaa. Tätä ja paljon muuta tarkoitettiin Mooseksen peitteellä. — 2 Moos. 34:30-33

Siinä määrin kuin omistamme aiheelle huolellista tutkimista, näemme yhä enemmän sitä jumalallista viisautta, joka ilmeni siinä tavassa, jolla Herramme ylösnousemus ilmoitettiin apostoleille, jotta heistä tulisi täydellisesti vakuutettuja, luottavia todistajia ja jotta maailman hiljaiset voisivat ottaa vastaan heidän todistuksensa ja uskoa, että Jumala herätti Herramme kuolleista – jotta he voisivat tuntea hänet, joka on kuollut, mutta joka nyt elää iankaikkisesti, ja uskoa ja tulla Jumalan luokse hänen kauttansa. Ja kun me katselemme häntä totuuden pyhän hengen johdolla, mielemme laajenee, emmekä enää näe hänessä ihmistä Kristusta Jeesusta, vaan voiman ja kunnian Herran, joka on osallinen Jumalan luonnosta. Ja siten tunnemme hänet, jonka tulemista ja valtakuntaa seurakunta niin vakavasti on rukoillut ja odottanut. Eikä kukaan, joka käsittää hänen suuren korottamisensa, voi hänen toisessa tulemisessaan odottaa ihmistä Kristusta Jeesusta siinä liharuumiissa, joka oli valmistettu uhriksi ja haavoitettiin ja annettiin kuolemaan meidän lunastukseksimme. Ei myöskään tule odottaa, että hän toisessa tulemisessa näkyy eli ilmestyy erilaisissa liha- ja luuruumiissa maailmalle – tämä oli tarpeellista näille varhaisille todistajille, mutta ei ole nyt enää. Hän ilmoittaa, kuten saamme nähdä, toisen läsnäolonsa aivan erilaisella tavalla.

Siitä, mitä olemme huomanneet henkiolentoista ja heidän tavastaan ilmaista itseään menneinä aikoina, näemme selvästi, että jos Herramme toisessa tulemisessaan ilmestyisi sillä tavalla, että hän joko avaisi maailman silmät, jotta he voisivat nähdä hänen kirkkautensa niin kuin hän teki Paavalille ja Danielille, tai ottaisi ihmisruumiin, se olisi vahingoksi sille suunnitelmalle, jonka hän on ilmaissut sanassaan. Jos hän näyttäytyisi kirkkaudessaan maailmalle, kun heidän silmänsä yliluonnollisella tavalla tehtäisiin

kykeneviksi näkemään hänet, vaikutus tulisi olemaan lamauttava suuren valtavuutensa vuoksi, ja jos hän ehkä näyttäytyisi ihmisenä, se olisi alentavaa hänen arvolleen ja maailma saisi sen kautta alhaisemman käsityksen Jumalan luonnosta ja muodosta, mikä ei olisi yhtäpitävä todellisuuden kanssa. Ja koska kumpikaan tapa ei nykyään näytä tarpeelliselta eikä edulliselta, emme voi otaksua, että kumpaakaan näistä tavoista tultaisiin käyttämään.

Päinvastoin meidän pitäisi odottaa, että Kristus ilmestyy ihmissuvun lihassa samalla tavalla kuin silloin, kun Herra ”tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme”, jolloin Jumala ilmestyi hänen lihassaan. Ihmisluonto on, kun se on täydellinen ja sopusoinnussa Jumalan kanssa, Jumalan kuva lihassa; niin muodoin oli alkuperäisesti täydellinen Aadam Jumalan kuva ja niin oli myös täydellinen ihminen Kristus. Siten hän saattoi sanoa opetuslapselleen Filippukselle, joka pyysi saada nähdä Isää: ”Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän” – on nähnyt Jumalan kuvan lihassa, Jumalan ilmestyneenä lihassa.

Samoin ovat myös ihmissuvun jäsenet ylipäänsä, siinä määrin kuin he vähitellen jälleen saavuttavat kauan kadoksissa olleen Jumalan kuvan, luonnollisia kuvia Isästä ja Kristuksesta. Heti tuhatvuotiskauden alussa on, niin kuin olemme nähneet, maailman nähtävänä täydellisiä ihmisolentoja (1 osa, s. 333-338) – Aabraham, Iisak, Jaakob ja pyhät profeetat, jotka on jo koeteltu ja hyväksytty – jotka tulevat olemaan ruhtinaita ihmisten seassa, hengellisen, näkymättömän valtakunnan näkyväisinä edustajina. Näissä ilmestyy Kristus – heidän lihassaan – niin kuin Isä oli ilmestynyt hänen lihassaan. Ja sitä mukaa kuin se joka tahtoo, saavuttaa täydellisyyttä ja taipuu täydelliseen sopusointuun Kristuksen tahdon kanssa, sitä mukaa tulee jokainen sellainen Jumalan ja Kristuksen kuvaksi ja jokaisessa sellaisessa tulee Kristus ilmestymään.

Täydellinen ihminen, joka on luotu Jumalan kuvaksi siveellisessä suhteessa, saattaa, kun hän on kerran kokonaan pyhittänyt itsensä Jumalalle, täydellisesti käsittää Jumalan pyhän hengen sanan; ja kirkastettu seurakunta opastaa häntä. Epäilemättä tulevat myös näyt ja ilmestykset ja tiedonannot ylipäänsä hengellisen valtakunnan ja sen maallisten edustajien välillä olemaan esteettömämpiä ja yleisempiä kuin mitä ne ennen milloinkaan ovat olleet – enemmän sen tapaisia kuin kanssakäyminen Eedenissä oli, ennen kuin synti toi mukanaan kirouksen ja erottamisen Jumalan suosiosta ja yhteydestä hänen kanssaan.

Ei siis ole mitään sen enempää järjen kuin Raamatunkaan kannalta, mikä vaatisi Herramme toisessa tulemisessa näyttäytymään erilaisissa liha- ja luuruumiissa. Ettei sellainen menettelytapa ole tarpeellinen, selviää siitä menestyksestä, mikä Saatanan valtakunnalla on ollut hänen vaikuttaessaan ihmisten, välikappaleittensa, kautta. Ne, jotka ovat mielistyneet pahuuteen ja eksytyksen henkeen, edustavat suurta, näkymätöntä ruhtinasta mitä täydellisimmässä määrin. Hän ilmestyy siten heidän lihassaan, vaikka itse onkin ihmisille näkymätön henkiolento.

Kristus-henkilön jäsenet ovat, kun ovat tulleet muutetuiksi ja tehdyiksi osallisiksi Jumalan luonnosta, henkiolentoja yhtä varmasti kuin Saatanakin on ja yhtä näkymättömiä ihmisille. Heidän toimintansa on tavallaan samanlainen, mutta suora vastakohta luonteeseen ja tuloksiin nähden. Heidän kunniakkaat jäsenensä, jotka eivät ole tietämättömyyden ja heikkouden orjuuttamia, kuten suurin osa Saatanan palvelijoista, vaan

täydellisiksi tehtyjä ja todella vapaita, toimivat älykkäällä ja sopusointuisella tavalla vapaasta valinnasta ja rakkaudesta, ja heidän luottamustoimensa ovat palkintoja vanhurskaudesta.

Herramme läsnäolo ilmestyy maailmalle suuren voiman ja kirkkauden ilmiönä, ei kuitenkaan ainoastaan luonnollisille silmille vaan heidän ymmärryksensä silmille, siinä määrin kuin ne avautuvat huomaamaan niitä suuria muutoksia, joita uusi hallitsija saa aikaan. Hänen läsnäolonsa ja oikeudenmukainen hallituksensa näkyvät sekä niissä rangaistuksissa että niissä siunauksissa, jotka vuotavat maailmaan hänen hallituksestaan.

Kauan ja yleisesti on uskottu, että hätä ja vaikeudet tulevat jumalattomille pahuuden rangaistuksena. Koska tämä näytti olevan luonnollinen ja oikea laki, yleensä ottaen ihmiset ovat omaksuneet tämän mielipiteen ajatellen sen olevan niin kuin tulee olla, vaikei niin olisikaan. Ankara todellisuus todistaa kuitenkin Raamatun kanssa, että menneisyudessa saivatkin jumaliset useimmiten kärsiä vaikeuksia ja vaivoja. (2 Tim. 3:12) Mutta hädän päivänä, sinä 40 vuoden aikana, joka johtaa Messiaan hallituksen alkuun, asiantila on päinvastoin. Sinä päivänä pahat voimat kumotaan, ja asteittain pystytetty oikeudenmukaisuus saa pian aikaan tekoja vastaavan koston niille, jotka tekevät paha ja siunauksia niille, jotka tekevät hyvää – ”tuska ja ahdistus jokaisen ihmisen sielulle, joka paha tekee... mutta kirkkaus ja kunnia ja rauha jokaiselle, joka tekee sitä, mikä hyvä on” – tänä vihan ja Jumalan vanhurskaan tuomion ilmestymisen päivänä, ”hänen, joka antaa kullekin hänen tekojensa mukaan.” (Room. 2:9,10,5,6) Ja koska nyt on niin paljon sellaista, joka on paha, on kosto aluksi hyvin laajaperäinen siten, että se saa aikaan ahdistuksen ajan, ”jonka kaltaista ei ole ollut maailman alusta hamaan tähän asti.” Tällä tavalla, kostossa, hädässä ja vihassa kansojen yli, Jumala ilmoittaa maailmalle, että armotalouksien ja hallitsijain vaihdos on tapahtunut. Ja tällä tavalla, kun Herran tuomiot kohtaavat maata, ”oppivat maanpiirin asukkaat vanhurskautta.” (Jes. 26:5-11) He oppivat, että uuden asiointilan vallitessa ne, jotka tekevät oikein, korotetaan, ja niitä, jotka tekevät paha, estetään ja rangaistaan. Joka tahtoo saada selvän profeetallisen todistuksen tästä valtakunnasta ja sen toiminnasta nöyrien, oikeutta harrastavien, köyhien, tarvitsevien ja sorrettujen hyväksi, ja yksinoikeuksien [monopolien] ja jokaisen vääryyteen ja sortoon perustuvan järjestelmän kumoamiseksi ja inhimillisten olosuhteiden yleiseksi tasoittamiseksi, lukekoon tarkasti Psalmit 72:1-19; 37:1-14

Meidän kuninkaamme ilmestyy siten vähitellen: toiset näkevät hänet varhemmin kuin toiset, mutta lopulta ”kaikkien silmät saavat nähdä [horao – huomata] hänet.” (Ilm. 1:7) Mutta ”hän tulee pilvissä”; ja hädän pilvien riippuessa raskaina ja pimeinä ja vuorien [tämän maailman valtakuntien] vapistessa ja kaatuessa, ja maan (järjestettyjen yhteiskuntien) horjuessa, hajotessa ja sulaessa muutamat alkavat huomata sen, minkä me nyt julistamme olevan lähellä – että Jehovan suuri päivä on tullut; että kansojen hädän ja vihan päivä on alkamaisillansa, ja että Jehovan Voideltu on ottamaisillaan suuren valtansa alkaakseen työnsä, tehdäkseen oikeuden oikonuoraksi ja vanhurskauden vaa'aksi, (Jes. 28:17) Ja hänen on hallittava kunnes hän on kukistanut ne kaikki vallat ja lait maan päällä, jotka ovat ristiriidassa taivaassa vallitsevien lakien kanssa.

Siinä määrin kuin hätä enenee, ihmiset hakevat, vaikkakin turhaan, turvaa maan luolista ja vuorenrotkoista, sen suurista kallioista ja linnoituksista (vapaamuurarikunnasta, Odd Fellow-seurasta, ammattiyhdistysliikkeistä, monikansallisista yhdistymistä ja kaikenlaisista maallisista ja kirkollisista yhtymistä) sekä vuorilta (hallituksilta) maan päällä, sanoen, ”langetkaa³ meidän päallemme [peittäkää, suojelkaa meitä] ja kätkekää meidät hänen kasvoiltansa, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsan vihalta! Sillä heidän vihansa suuri päivä on tullut, ja kuka voi kestää?” – Ilm. 6:15-17

Rahan epäjumaloiminen, mikä on saattanut koko maailman mielettömäksi ja jolla on niin silmiinpistävä osa hädän aikana, sen kautta ettei ainoastaan rahojen kokoaminen, vaan myös niiden säilyttäminen tuottaa murhetta, kukistetaan perin pohjin, kuten näemme Jes. 2:18-21; Hes. 7:17-19.

Hädän suuren päivän tulevat kaikki tuntemaan, ja sen myrskyltä etsivät kaikki suojaa, vaikka harvat näkevät, että Herran tuomiot, jotka silloin kohtaavat maata, ovat tuloksia hänen läsnäolostaan, hänen valtuutensa pystyttämistä ja hänen lakiansa pakollisesta soveltamisesta. Aikaa myöten kaikki tuntevat [”näkevät”] kuitenkin kirkkauden Kuninkaan; ja kaikki, jotka silloin rakastavat vanhurskautta, tottelevat häntä ilomielin ja mukautuvat täydellisesti hänen vanhurskaisuun vaatimuksiinsa.

Se on koston päivä kaikille, jotka viekkaudella tai väkivallalla, joskus lain nimellä ja sen vahvistuksella, väärällä tavalla ovat anastaneet toisten oikeuksia tai omaisuutta. Kosto tulee, niin kuin olemme nähneet, Herralta kansanjoukkojen kapinaan nousun kantta.

Ahdistuksissaan, vastahakoisina luopumaan yhdestä markasta tai tynnyrialasta maata tai kauan omistetusta ja kauan epäamattomasta itseottamastaan oikeudesta tai arvosta, monet etsivät suojaa tähän asti mahtavista – porvarillisista, yhteiskunnallisista ja kirkollisista – laitoksista edistääkseen ja suojellakseen etujansa, tietäen, että yksin ollen heidän täytyy kaatua. Mutta nämä eivät voi heitä auttaa Herran vihan päivänä. Lähestyvä taistelu ja kosto saa kaikki kansat vaikeroimaan, sillä tulee sellainen hädän aika, jollaista ei ole koskaan ollut siitä saakka kun ihmisiä on ollut – eikä enää tule. Hänen tähtensä he vaikeroivat, koska hänen tuomionsa saavat luonnollisella tavalla aikaan suuren hädän, ja koska Herra nousee maata kauhistuttamaan ja hävittämään siinä vallitsevaa turmelusta. (Jes. 2:21) Niin laajakantoisiksi tulevat tuomio ja hätä, ettei kukaan voi niitä paeta. Lopuksi jokainen silmä huomaa muutoksen ja näkee, että Herra hallitsee. Hätä voisi huomattavasti vähentyä, jos ihmiset viipymättä huomaisivat toimia oikeuden ja tasa-arvoisuuden periaatteiden mukaisesti ja luopuisivat kaikista entisaikojen epäoikeutetuista etuoikeuksista, vaikka ne olisivatkin lain vahvistamat; mutta tätä ei itsekkyyks myönnä, ennen kuin hätä musertaa ja kukistaa ylpeät, nöyryyttää mahtavat ja korottaa hiljaiset.

³ Tässä käytetty kreikankielen sana *epi* on usein käännetty merkitsemään päälle tulemista tai kaatumista, mutta se voi tarkoittaa myös ylitse tulemista tai suojausta, ja on usein myös niin käännetty. Tässä kohdassa se tarkoittaa suojaamista, ei tuhoamista. Yleinen käsitys tämän raamatunpaikan opetukselta, että pahat ihmiset saavat niin paljon uskoa rukoillakseen kirjaimellisia vuoria kaatumaan päällensä, on ristiriitainen. Sen todellinen täytyminen on jo alkamassa: suuret, rikkaat ja vähemmän rikkaat ovat jo etsimässä suojaa vuorilta, kallioilta ja luolista vaikeuksien pimeiden myrskyjen uhalta, jonka kaikki näkevät olevan kehityksessä.

Mutta vasta sitten, kun suuri hädän päivä lähestyy loppuaan, vasta sitten kun pakanalliset valtakunnat on jauhettu tomuksi ja poistettu kokonaan tieltä, ettei niiden sijaakaan löydy (v. 1914 jälkeen, kuten edellisessä luvussa on näytetty) – vasta sitten kun suuri Baabel on kokonaan kukistettu ja sen vaikutus maailman suhteen tehty tyhjäksi – näkee ihmissuvun suuri enemmistö asiain tilan. Silloin he näkevät, että se suuri hätä, jonka läpi he ovat kulkeneet, oli juuri se, mitä kuvaannollisesti esitetään ”taisteluksi kaikkivaltiaan Jumalan suurena päivänä” (Ilm. 16:14), että siinä määrin kuin he ovat myötävaikuttaneet eksytykseen ja vääryyteen, he ovat taistelleet uuden vallan ja uuden Maailmanhallitsijan lakia ja voimaa vastaan; ja että siinä määrin kuin heidän kielensä, kynänsä, kätensä, vaikutuksensa ja varansa on käytetty tukemaan oikeutta ja totuutta joka asiassa, siinä määrin he ovat taistelleet Herran puolella.

Toiset oppivat tuntemaan hädän merkityksen pikemmin kuin toiset, koska ovat oppivaisempia. Ja koko tämän hädän kuluessa löytyy niitä, jotka todistavat syyn, josta tämä aiheutuu – todistavat, että Herran läsnäolo ja hänen valtakuntansa perustaminen, joka on pimeyden valtojen vastakohta, on hädän ja yhteiskunnan huojumisen ja kukistumisen todellinen syy, ja osoittavat, että kaikki, jotka asettuvat totuutta ja vanhurskautta vastaan, ovat uuden valtakunnan vihollisia, ja että heidän, jos eivät vain kiireesti alistu, on kärsittävä häpeällinen tappio. Kuitenkaan eivät joukot, tavallisuuden mukaisesti, välitä viisaista neuvoista, ennen kuin ne ovat tulleet täydellisesti nöyryytetyiksi uuden valtakunnan rautavaltikan alle, ja vasta lopulta he huomaavat toimintatapansa mielettömyyden.

Varsinaista opettajaa ja valonkantajaa (Matt. 5:14), totista seurakuntaa, Kristuksen ruumista, ei jätetä pimeyteen, että se oppisi Herransa läsnäolon hänen vihansa ja voimansa ilmestymisen kautta, joka opettaa tämän asian maailmalle. Seurakunnan valaisemisesta on pidetty erityisesti huolta. Vahvan profeetallisen sanan kautta, joka loistaa kynttilän tavalla pimeässä huoneessa, sille on selvällä ja varmalla tavalla ilmoitettu, mitä on odotettavissa. (2 Piet. 1:19) Profeetallisen sanan kautta sitä ei ainoastaan varjella alakuloisuudesta ja tehdä taitavaksi voittamaan niitä koetuksia, ansoja ja loukkauskiviä, jotka ovat erittäin vallalla ”pahana päivänä”, jotta se voittajana voisi seisoa hyväksyttynä Jumalan edessä, vaan siitä tulee maailman valonkantaja ja opettaja. Seurakunta tulee tällä tavoin kykeneväksi osoittamaan maailmalle hädän syyn ja ilmoittamaan uuden hallitsijan läsnäolon ja julistamaan uuden armotalouden periaatetta, suunnitelmaa ja tarkoitusta sekä opettamaan maailmalle mitä sen asiain näin ollen olisi paras tehdä. Ja vaikka ihmiset eivät välitä osoituksista, ennen kuin hätä pakottaa heidät näkemään alistumisen olevan viisainta, se on heille kuitenkin suureksi avuksi heidän oppiessaan tätä opetusta. Juuri tätä ”jalkojen” eli seurakunnan viimeisten jäsenten tehtävää, joiden on julistettava vuorilla (valtakunnissa), että Kristuksen hallitus on alkanut, tarkoitetaan Jes. 52:7.

Näennäisesti ristiriidassa olevia raamatunpaikkoja

Raamatussa on muutamia lausuntoja Herramme palaamisen ja ilmestymisen tavasta, jotka, kunnes ovat tulleet kyllin tarkkaan tutkituiksi, näyttävät puhuvan toisiansa vastaan. Ja epäilemättä ne ovat olleet omiaan Jumalan tarkoituksen mukaisesti kätkemään

totuuden, kunnes oikea aika sen ymmärtämiselle on tullut; eikä se silloinkaan ole aiottu kaikille, vaan ainoastaan vihkiytyneiden erityiselle luokalle.

Herramme esimerkiksi sanoi: ”Katso, minä tulen niinkuin varas”; ”Ja niinkuin kävi Nooan päivinä, niin käy myös Ihmisen Pojan päivinä [hänen läsnäolonsa päivinä]: he söivät, joivat, naivat ja naittivat”; ”Eivätkä tietäneet, ennenkuin vedenpaisumus tuli.” Ja kun farisealaiset kysyivät Jeesukselta milloin Jumalan valtakunta on tuleva, hän vastasi heille, ”Ei Jumalan valtakunta tule nähtävällä tavalla.” — Ilm. 16:15; Luuk. 17:20,26,27; Matt. 24:38,39

Nämä raamatunpaikat ilmoittavat ja valaisevat selvästi Herramme tulemisen tapaa. Ne osoittavat, että hän on läsnä näkymättömänä, ja sen ohella toimittaa työn, josta maailma on jonkin aikaa täydellisessä tietämättömyydessä. Hänen tulonsa täytyy siis tapahtua hiljaisella tavalla, kokonaan maailman tietämättä, aivan kuin varas tulee meluamatta tai tekemättä sellaista, joka saattaisi herättää huomiota. Niin kuin Nooan päivinä maailma hoiti asioitaan antamatta vähääkään häiritä itseään ja vähääkään uskomatta Nooan saarnaa tulevasta vedenpaisumuksesta, samalla tavalla menee maailma menoaan Herran päivän alkupuolella, uskomatta hänen läsnäoloonsa tai tulossa olevaan hätään, vähääkään välittämättä sellaisesta saarnasta, kunnes hädän suuressa vedenpaisumuksessa vanha maailma — asiain vanha järjestys — hukkuu, häviää, valmistaakseen tilaa uuden järjestyksen, Jumalan valtakunnan, täydelliselle perustamiselle koko taivaan alle. ”Niinkuin kävi Nooan päivinä, niin käy myös Ihmisen Pojan [läsnäolon] päivinä.”

Toisaalta löydämme sellaisia raamatunpaikkoja, jotka ensisilmäyksellä näyttävät olevan suorassa ristiriidassa näiden kanssa, kuten esimerkiksi: ”Itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa.” ”Herra Jeesus ilmestyy taivaasta voimansa enkelien kanssa tulen liekissä ja kostaa niille, jotka eivät tunne Jumalaa, eivätkä ole kuuliaisia meidän Herramme Jeesuksen evankeliumille.” ”He [maailma] näkevät Ihmisen Pojan tulevan taivaan pilvien päällä suurella voimalla ja kirkkaudella.” ”Hän tulee pilvissä, ja kaikkien silmät saavat nähdä hänet.” — 1 Tess. 4:16; 2 Tess. 1:7,8; Matt. 24:30; Ilm. 1:7

Totuuden etsijöinä meille ei riitä sanoa näiden raamatunpaikkojen suhteen, että useimmat niistä näyttävät tukevan sitä mielipidettä, mikä meistä on parempi, ja siten jättää kaikki muut ottamatta huomioon. Ennen kuin olemme saaneet sellaisen käsityksen, jossa Raamatun jokainen lausunto kyseisestä asiasta tulee kylliksi kuulumaan, emme saa olla varmoja siitä, että olemme päässeet totuuden perille. Yksi ainoa Jumalan lause on yhtä totinen ja yhtä luja perustus uskolle kuin sata lausetta. Olisikin viisaampaa etsiä sopusointuista käsitystä, kuin tehdä yksipuoliseen tulkintaan perustuvia johtopäätöksiä ja opinsuuntia siten pettäen itseään ja muita.

Ylipäänsä kristityt eivät vaivaa itseään ollenkaan saadakseen näitä lauseita sopusointuun ja siksi heidän käsityksensä ovat yksipuolisia ja vääriä. Jälkimmäinen lauseryhmä on yhtä varma kuin ensimmäinenkin ja opettaa näennäisesti suoran vastakohtan Herramme tulemisen ja läsnäolon hiljaiselle, huomaamattomalle, varasmaiselle tavalle. Paitsi näitä lausuntoja, saamme vielä kaksi muuta valaistusta hänen tulemisensa tavalle, nimittäin: ”Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva SAMALLA TAVALLA kuin te näitte

hänen taivaaseen menevän”, ja ”niinkuin salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus [kreik. *parusia*, läsnäolo].” (Apt. 1:11; Matt. 24:27) Tullaksemme oikeaan tulokseen näillekin on annettava oikea arvo.

Aihettamme tutkiessamme meidän on huomattava kaksi asiaa: Herramme ilmoitti varmuudella, ettei hänen valtakuntansa tule nähtävällä tavalla ja että hänen tulemisensa, hänen läsnäolonsa, olisi niin kuin varkaan ja vaatisi terävää ja tarkkaa huomiota sen ilmisaamiseksi ja näkemiseksi. Ja toiseksi, että kaikki ylempänä olevat raamatunpaikat, joita on käytetty tukemaan Herramme ulkonaista, näkyvää ilmestymistä, on lausuttu hyvin kuvaannollisella kielellä, lukuun ottamatta sitä, joka sanoo hänen tulevan samalla tavalla kuin hän meni pois. Kuvaannollisten lausuntojen täytyy aina, kun niitä tulkitaan, taipua suoranaisempien, kirjaimellisempien mukaan, niin pian kuin niiden kuvaannollinen luonne tulee ilmi. Milloin vain kirjaimellinen tulkinta tekee järjelle väkivaltaa ja saattaa myös paikan suoranaiseen ristiriitaan kirjaimellisesti käsitettävien raamatunpaikkojen kanssa, sellaista paikkaa on pidettävä kuvaannollisena. Kuvaannollisuutta on silloin koetettava tulkita sopusoinnussa selvästi havaittavien suoranaisten ja kirjaimellisten paikkojen kanssa, samoin kuin ilmoitetun suunnitelman yleisen luonteen ja tarkoituksen kanssa. Kun kuvaannolliset paikat ymmärretään kuvaannollisiksi ja tulkitaan sen mukaan, meille selviää ihana sopusointu kaikkien näiden lausuntojen välillä. Tarkastakaamme nyt niitä ja huomattaamme, miten täydellisesti ne pitävät yhtä niiden paikkojen kanssa, jotka eivät ole kuvaannollisia.

”Itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasuunan kuuluessa.” (1 Tess. 4:16) Ääni ja pasuuna, jotka tässä mainitaan, vastaavat kaikin puolin samoja kuvia Ilmestyskirjan 11:ssä luvussa (jakeet 15-19) ”Seitsemäs enkeli puhalsi pasuunaan; niin kuului taivaassa suuria ääniä, jotka sanoivat: ‘Maailman kuninkuus on tullut meidän Herrallemme ja hänen Voidellullensa, ja hän on hallitseva aina ja iankaikkisesti’... Ja pakanakansat ovat vihastuneet, mutta sinun vihasi on tullut, ja tullut on aika tuomita kuolleet.” jne. Samoja tapauksia tarkoitetaan Danielin ennustuksessa: ”Siihen aikaan nousee [ottaa hallituksensa] Miikael [Kristus]... ja se on oleva ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä saakka, kun kansoja on ollut... ja monet maan tomussa makaavista heräävät.” Mainitessaan äänistä ja pasuunasta Paavali liittää tiedonannon: ”Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin.” Toisessa kirjeessään Timoteukselle (4:1) hän selittää edelleen, että Kristus tuomitsee eläviä ja kuolleita sekä ilmestymisensä että valtakuntansa kautta; ja elävien kansojen tuomitsemisen alkaminen mainitaan kaikkialla suurimman hädän ajaksi, mikä koskaan on ollut. — Dan. 12:1

Siten tarkoittavat Paavali, Johannes ja Daniel selvästi samaa aikaa, Herramme ilmestymisen aikaa ja hänen valtakuntansa perustamista keskellä tuota suurta hätää ja niitä tapahtumia, jotka käyvät sen ajan edellä ja alkavat sen. Kaikki kolme esittävät samoja seurauksia Mikaelin nousemisesta, äänistä ja pasuunasta — hätää ja vihaa kansojen yli sekä kuolleiden ylösnousemista. Huomaa tämän jälkeen sanonta:

”KÄSKYHUUDOLLA.” Kreikkalainen sana, joka tässä käännetään käskyhuudoksi, on *keleusma*, joka merkitsee herätys- eli kehotushuutoa. Huuto käsittää julkisen tiedonannon, jota ei ole aiottu muutamille harvoille yksityisille, vaan sekalaiselle yleisölle. Sen

tarkoituksena on joko pelästyttää ja tehdä rauhattomaksi tai auttaa ja kehottaa; sillä saattaa olla erilainen vaikutus toiseen ja vastakkainen vaikutus toiseen luokkaan, aina asianhaarojen ja suhteiden mukaan.

Asiain tila maailmassa viimeksi kuluneiden 15 vuoden aikana vastaa sattuvalla tavalla tätä kuvaa. Kaikkiialla maailmassa on herännyt liikkeitä, jotka sisältävät kehotuksen kaikille heräämään tietoisuuteen oikeuksistaan ja etuoikeuksistaan ihmisinä ja miettimään keskinäisiä suhteitaan – periaatteita, joille ne on perustettu, ja tarkoituksperiä, joita niiden kautta on saavutettava. Missä on se sivistynyt kansa maan päällä, joka ei ole kuullut huutoa ja kokenut sen vaikutusta? Koko sivistynyt maailma on muutamien viimeisten vuosien kuluessa tutkinut kansallistaloutta, kansalaisoikeuksia ja yhteiskunnallisia vapauksia enemmän kuin koskaan ennen ihmissuvun historiassa; ja ihmiset kehottavat toisiaan ja heitä kehotetaan enemmän kuin koskaan ennen tutkimaan näitä asioita pohjia myöten. Se kehotushuuto, joka pantiin liikkeelle tiedon lisääntyessä ihmisten keskuudessa, on piirittänyt koko maan ja sen vaikutuksesta ihmiset liittyvät yhteen sellaisten miesten kehottamina ja avustamina, joilla on päättä ja jotka ovat kyllin lahjakkaita tavoitellakseen sekä todellisia että luuloteltuja oikeuksia ja vapauksia sekä taistellakseen niiden puolesta. Ja siinä määrin kuin heidän järjestönsä kasvavat ja monistuvat, tulee huuto äänekkäämmäksi ja kestävämmäksi, ja tuossa tuokiossa se johtaa, niin kuin on ennustettu, siihen suureen hädän aikaan, jolloin kapina vallitsee vihastuneiden kansain keskuudessa. Tätä tulosta kertoo profeetta kuvaavasti: ”Vuorilla käy kuin paljon väen pauhina; kuule valtakuntain, kokoontuneitten kansojen kohinaa; Herra Sebaot katsastaa sotajoukkoansa.” – Jes. 13:4

”YLIENKELIN ÄÄNI” on toinen sattuva samansisältöinen kuva. Nimi ”ylienkeleli” merkitsee ylintä lähettilästä; ja itse voideltu Herramme on Jehovan ylimmäinen lähettiläs – ”liiton enkeli.” (Mal. 3:1) Daniel viittaa samaan henkilöön ja kutsuu häntä Miikaeliksi, joka nimi merkitsee ”kuka on niinkuin Jumala” – sopiva nimi hänelle, joka on Isän olemuksen perikuva ja hänen valtansa ja voimansa edustaja. Ylienkelin ääni merkitsee Kristuksen vastuuta ja hallitusta. Tämä kuva esittää siis Kristusta ottamassa hallitusta käsiinsä eli alkamassa hallitustaan ja antamassa käskyjään, julkisia asetuksiaan, ilmoittaen armotalouden vaihdosta sovelluttamalla valtakuntansa lakeja.

Daniel lausuu saman ajatuksen toisella tavalla, kun hän sanoo, ”Siihen aikaan nousee Miikael, se suuri enkeliruhtinas.” Nouseminen merkitsee tässä, että hän ottaa vallan, jakaa käskyjä. Katso myös Jes. 2:19,21. Toisen valaistuksen tähän kuvaukseen antaa Daavid, joka profeetallisesti sanoo Kristuksesta, ”Hän antaa äänensä kuulua ja maa sulaa.” Suuri hätä tulee ja maa (järjestetty yhteiskunta) sulaa ja hajoaa hallinnon muutoksen kautta, joka astuu voimaan, kun uusi Kuningas antaa kuulua käskävän äänensä. Hänen käskystään täytyy kaikkien eksytyksille perustettujen järjestelmien kaatua, olivatpa ne sitten miten vanhoja tai hyvin varustettuja ja vahvistettuja tahansa. Miekka, joka käy ulos hänen suustansa, aiheuttaa hävityksen: kaikinpuolinen totuus joka asiassa tuomitsee ihmiset, ja hänen valtansa ja toimintansa aiheuttaa pahan ja eksytyksen kukistumisen kaikissa sen tuhansissa muodoissaan.

”JUMALAN PASUUNA” on vielä eräs kuva. Monet näyttävät ajattelemattomasti esittävän sen käsityksen, että tämä pasuuna on kirjaimellisesti ääni ilmassa. Mutta tämä näyttää olevan järjetön odotus, kun huomaa Paavalin tässä tarkoittavan samaa, mitä Ilmestyskirjan kirjoittaja nimittää ”seitsemänneksi pasuunaksi”, ”viimeiseksi pasuunaksi” kuvaannollisten pasuunoiden sarjassa. (Ilm. 11:15; 1 Kor. 15:52) Todistus siitä, että molemmat tarkoittavat samaa pasuunaa, huomataan niiden tapahtumien selostuksessa, joita molemmat mainitsevat tapahtuviksi sen yhteydessä. Paavali mainitsee ylösnousemisen ja Jumalan valtakunnan perustamisen Jumalan pasuunan yhteydessä, ja Johannes mainitsee samat asiat, joskin enemmän yksityisseikkoja myöten. On selvää, että on oikein kutsua seitsemättä eli viimeistä pasuunaa Jumalan pasuunaksi, kun muistamme, että ne tapaukset, joita Ilmestyskirjassa mainitaan kuuden edellisen pasuunan aikana, tarkoittavat ihmiskunnan toimia, kun taas seitsemäs erityisesti tarkoittaa Jumalan töitä ja käsittää Herran päivän. Koska kuusi ensimmäistä pasuunaa olivat kuvaannollisia — ja senhän tunnustavat yleisesti tulkitsijat ja oppineet, jotka vähänkään ovat Ilmestyskirjaa selitelleet — olisi järjen ja tavallisen ymmärryksen loukkaamista odottaa, että seitsemäs, viimeinen sarjassa, olisi kirjaimellinen, korvilla kuultava ääni ilmassa. Eikä ainoastaan niin, vaan se olisi menettänyt sopusoinnun Herran tavallisten menettelytapojen kanssa samoin kuin Raamatun lausuntojen kanssa, joista huomaa hänen tulevan salaisesti; sillä varas ei milloinkaan puhalla pasuunaan ilmoittaakseen tulostaan.

Seitsemän pasuunaa Ilmestyskirjassa ovat kaikki kuvaannollisia ja osoittavat seitsemää suurta ajanjaksoa ja niiden tapahtumia. Näiden tutkistelemisen jätämme johonkin seuraavaan osaan. Tässä lienee kylliksi mainita, että olemme juuri nyt keskellä niitä tapauksia, jotka ilmaisevat seitsemännen pasuunan soivan. Suuret äänet, tiedon lisäys, vihastuneet kansat jne. aikaennustusten yhteydessä todentavat tämän tosiasian. Tapahtuu vielä paljon, ennen kuin viimeinen pasuuna lakkaa soimasta, kuten esim. pyhien ja profeettain palkitseminen, kaikkien kuolleiden ylösnouseminen jne. Sanalla sanoen se käsittää Kristuksen koko tuhatvuotisen hallituskauden, kuten sen ajan tapauksista ilmenee. — Ilm. 10:7; 11:15,18

Siten huomaamme, että ”käskyhuuto”, ”ylienkelin ääni” ja ”Jumalan pasuuna” ovat vertauskuvia, jotka ovat nyt täyttymäisillään. Huomaa myös tarkkaan, että jokainen edellä mainituista ennustuksista (Dan. 12:1; Ilm. 11:15; 1 Tess. 4:16) selittää, että Herra on läsnä näiden mainittujen tapahtumien aikana. Ne lausuttiinkin juuri sitä varten, että ne ilmaisivat sen tavan, jolla hänen näkymätön läsnäolonsa ilmoitettaisiin niille, jotka uskovat profeetalliseen sanaan. ”Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon... kuuluessa.” Paavali sanoo, että tämän maailman valtakunnat tulevat hänen omikseen näiden tapausten aikana; ja Daniel sanoo, ”Siihen aikaan nousee [on läsnä] Miikael, se suuri enkeliruhtinas [Kristus] ja ottaa suuren valtansa.” Sen tähden jos kykenemme erottamaan käskyhuudon, äänet ja suuren pasuunan kaiun, voimme odottaa löytävämme niissä merkkejä, ei siitä, että Herra pian tulee, vaan ennemmin siitä, että hän on tullut ja on läsnä, ja siitä, että elonkorjuutyö, vehnän korjaaminen ja lusteiden polttaminen, on jo käynnissä. Pian saamme nähdä aikaennustuksien yllin kyliin todistavan tämän. Kuitenkaan ei luonnollinen näkö, vaan ainoastaan uskon silmä, voi vahvan profeetallisen sanan kautta huomata hänen läsnäolonsa ja hänen tekonsa.

Tämän yhteydessä tulee ottaa huomioon eräs toinen seikka, nimittäin, että ”käskyhuuto”, ”ylienkelin ääni” ja ”Jumalan pasuuna”, sellaisina kuin ne on ylempänä selitetty, kaikki ovat aseita evankeliumiajan elonkorjuutyössä. Jos sen tähden emme näe ainoastaan näiden esikuvien tarkoitusta, vaan ennakoita lausuttujen tuloksien todella tapahtuvan, meillä on lisätodistus, että olemme oikealla tavalla tulkinneet esikuvat ja että elämme nyt tässä ajanjaksossa, jota kutsutaan ”elonkorjuuksi”, jossa evankeliumiaika ja tuhatvuotiskausi tunkeutuvat toistensa alueelle – toisen lähestyessä loppuansa ja toisen vähitellen sarastaessa. Monet eivät tarvitse opastusta huomatakseen erottamistyön, joka nyt tapahtuu todellisesti vihkiytyneiden ja nimikristittyjen välillä. Monet saattavat nähdä, että kuvaannollinen tuli on alkanut jo levitä, ja he kykenevät erottamaan kansan käskysanan eli sotahuudon, uuden Kuninkaan, Immanuelin herrauden sekä ne tapahtumat, joita kutsutaan ”seitsemänneksi pasuunaksi”, hädän pilvet, joissa Herra tulee ja joista ja joissa hänen valtansa ilmestyy – kun hän alistaa kaikki valtansa alle.

Olemme jo (1. osassa, s. 260-261) kiinnittäneet huomion siihen, että elonkorjuun tunteminen sellaisena kuin se todellisesti jatkuu, on todistus Herran läsnäolosta, koska hän selitti tulevansa ylimmäksi elonkorjuumieheksi ja koko työn johtajaksi, ja että tämä olisi hänen ensimmäisiä tehtäviään. ”Katso: valkoinen pilvi, ja pilvellä istui Ihmisen Pojan muotoinen, päässänsä kultainen kruunu ja kädesssänsä terävä sirppi... Ja pilvellä istuva heitti sirppinsä maan päälle, ja maa tuli leikatuksi.” ”Elonaikana minä sanon leikkuumiehille: Kootkaa...” (Ilm. 14:14,16; Matt. 13:30) Elonkorjuutyö kestää 40 vuotta⁴, ennen kuin se on täydelleen toimitettu. Sen eri osat pannaan toimeen vähitellen, mutta kaikki sen päivät ovat ”Ihmisen Pojan päiviä”, Herramme läsnäolon ja vallan päiviä, jonka kaikki lopulta huomaavat, mutta alussa ainoastaan se luokka, josta apostoli ilmoittaa, ”te veljet, ette ole pimeydessä.”

”TULENLIEKISSÄ” Tämä järjestyksessä seuraava vertauskuvallinen lause on helposti ymmärrettävä, jos muistetaan jo selitetty (1 osa, s. 363-366) merkitys vertauskuvallisesta tulesta ym. – ”Herra Jeesus ilmestyy taivaasta voimansa enkelien kanssa tulen liekissä ja kostaa niille, jotka eivät tunne Jumalaa, eivätkä ole kuuliaisia meidän Herramme Jeesuksen evankeliumille.” – 2 Tess. 1:7,8

Kirjaimellisesti ilmaistuna ymmärrämme tämän merkitsevän, että Herramme päivänä (tuhatvuotiskautena) hänen läsnäolonsa ilmoitetaan maailmalle hänen henkisen herrautensa (taivaalliselta) kannalta siinä vihassa ja niissä rangaistuksissa, jotka kohtaavat pahaa ja niitä, jotka tekevät pahaa. Se on kuluttava viha, jota vertauskuvallinen tuli osoittaa, eikä se jätä jäljelle pahojen järjestelmien juuria eikä oksia, eksytyksiä, sortoa tai tahallisia syntisiä; ja kaikki ylpeät ja kaikki, jotka pahaa tekevät, poltetaan korsina tänä tuhatvuotispäivänä. Sen alussa – elonkorjuun aikana – tämä tuli palaa erittäin rajusti ja hävittää ylpeyden ja pahan, jotka kasvavat nyt niin rehevästi. Onnelliset ovat ne, jotka voivat antaa ylpeytensä ja paheensa poltettaviksi, etteivät itse tulisi hävitetyiksi ja tyhjäksi tehdyiksi (toisessa kuolemassa), niin kuin selvästi käy muutamille vastustajille tuhatvuotiskautena. Juuri tästä ajasta luemme, ”Sillä katso: se päivä on tuleva, joka palaa niinkuin pätsi. Ja kaikki julkeat ja kaikki, jotka tekevät sitä, mikä jumalatonta on, ovat oljenkorsia:

⁴Katso tekijän esipuhe v. 1916

ja heidät polttaa se päivä, joka tuleva on, sanoo Herra Sebaot, niin ettei se jätä heistä juurta eikä oksaa.” – Mal. 4:1

Hänen ”voimansa enkelit”, hänen valtansa lähettäjä eli välikappaleet, ovat erilaatuisia; ja siten kutsuttakoon ja sellaisina pidettäköön kaikkia niitä erilaatuisia välikappaleita, sekä eläviä että elottomia, joita Herra käyttää kukistaessaan nykyisiä pahoja järjestelmiä ja kurittaessaan niitä, jotka tekevät paha.

Kun Herran viha eli kosto siten ilmenee leimuavana tulena, kuluttavana hätänä, sellaisena, jota ei ennen ole nähty – niin yleisenä ja laajalle levinneenä ja niin tuhoavana pahuudelle – tulevat vanhurskaus ja vanhurskaat suosituiksi. Ja kun nämä Jumalan toimintatavat tulevat yhä silmiinpistävämmäksi, ihmiset alkavat tekemään sen johtopäätöksen, että uusi valta on ohjaamassa ihmiskunnan asioita; tällä tavalla Herramme läsnäolo ”kuninkaiden Kuninkaana” paljastetaan maailmalle. Hän ilmestyy ”tulen liekissä ja kosta [sekä] niille, jotka eivät tunne Jumalaa [jotka eivät todellakaan tunne Jumalaa, eivätkä tottele omantunnon valon ääntä, jota kaikki jossain määrin omistavat, sekä niille, jotka vaikka tuntevat Jumalan] eivätkä [siitä huolimatta] ole kuuliaisia meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen evankeliumille.”

Tuhattuotiskauden kurituksen, lisääntyvän valon ja edullisten asianhaaran vallitessa saavat kaikki niin selvän tiedon totuudesta ja vanhurskauden tiestä, etteivät voi puolustautua tietämättömyydellä tai että heiltä puuttuisi kykyä totella totuutta; ja ne, jotka itsepäisesti jäävät Jumalan ja vanhurskauden vihollisiksi, saavat rangaistukseksi iankaikisen perikadon [hävityksen eli tyhjäksi tekemisen], josta ei ole mitään ylösnousemusta Herran kasvoista ja hänen voimansa kirkkaudesta.

”SUURELLA VOIMALLA JA KIRKKAUDELLE.” Järjestyksessä seuraava lausunto selittää, että maailma saa nähdä Ihmisen Pojan tulevan, ennen kuin hänen valtakuntansa on täysin pystytetty eli ennen kuin kaikki hänen kanssaperillensä on koottu ja korotettu hänen kanssaan. Ja kaikki maailman kansat valittavat, kun he näkevät hänen tulevan – ”He näkevät Ihmisen Pojan tulevan suurella voimalla ja kirkkaudella.”

Nyt jo näkee maailman hädän pilvien vetäytyvän kokoon ja pimenevän; se huomaa, että voima, jolle se ei voi vertoja vetää, on nyt toiminnassa ihmisten tärkeissä asioissa; lähellä oleva tulevaisuus näyttää nykyiseltä näkökohdalta katsottuna pimeältä ja uhkaavalta kaikille niille, joilla on kylliksi tarkkanäköisyyttä huomataksaan tapausten suunnan. Ajattelevat eivät voi olla huomaamatta sitä itsepintaisuutta, jolla kysymykset oikeasta ja väärästä, oikeudenmukaisuudesta ja oikeudettomuudesta tunkeutuvat heidän tarkastettavikseen ja vaativat yksityisten mielipiteiden lausumista. Monet erottavat uuden maailmanhallitsijan kirkkauden ja voiman, mutta kun pilvet ja pimeys ympäröivät heitä, he eivät huomaa Kuningasta itseään. Ihmiset näkevät pilvet ja sen tähden näkevät hänen tulevan pilvissä suurella voimalla ja kirkkaudella [voiman ja vanhurskauden kirkkaudella], mutta he eivät tunne häntä. Vasta sitten, kun pilvet ovat purkaneet rakeita ja leimauksia (Ps. 18:13,14) masentaakseen ihmisten ylpeyden, itsekkyyden ja ennakkoluulot, pilvet hajaantuvat ja Kristuksen läsnäolon täydellinen majesteettius ja kirkkaus tulee ilmi. Jos ihmiset tahtoisivat pysähtyä ja kuunnella Herran ääntä, joka nyt johtaa oikeuden kulkua ja antaa varoituksia lähestyvistä kostoista, voitaisiin onnettomuudet torjua lähitulevaisuu-

nessa; mutta ”Jumala puhuu tavalla ja puhuu toisellakin, sitä vain ei huomata... Silloin avaa hän ihmisten korvat [hädän päivän jyrisemiselle] ja sinetillä vahvistaa heidän saamansa kurituksen, kääntääkseen ihmisen pois pahasta teosta ja varjellakseen miestä ylpeydestä.” – Job 33:14-17

”Katso, hän tulee pilvissä” ja silloin, kun aika on tullut, ”kaikkien silmät saavat nähdä hänet [erottaa hänet]”, huomata hänen läsnäolonsa, voimansa ja valtuutensa; ja kaikkien täytyy taipua sen alle joko vapaaehtoisesti tai vastahakoisesti, kunnes Saatana päästetään vähäksi aikaa irti tuhatvuotiskauden loputtua, jolloin täydellisen kokemuksen saavutettuaan heidän halukkuutensa tai haluttomuutensa koetellaan täydellisesti, ja haluttomat hävitetään toisessa kuolemassa, jota kuvaannollisesti kutsutaan tulijärveksi. – Ilm. 21:8

Me näemme siis, että kaikki nämä kuvaannolliset kertomukset Herramme tulemisen tavasta ovat täydellisesti sopusoinnussa suorien tiedonantojen kanssa, jotka selittävät, että hänen läsnäolonsa on jonkin aikaa sellainen, josta tietävät ainoastaan ne, jotka valvovat.

Samalla tavalla

Mitä sisältää enkelin lausunto Herramme poismenon suhteen (Apt. 1:11) – ”Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän”?

Tämän tekstin tarkka tutkiminen valaisee sen sopusoinnun edellä lausutun kanssa. Monet arvelevat tämän paikan kuuluvan: ”Niin kuin te näitte Herran menevän taivaaseen, samalla tavalla te näette hänen tulevan takaisin.” Sellaisten on luettava se niin kauan kunnes huomaavat, ettei siinä sanota, että ne, jotka näkivät hänen menevän pois, näkevät hänen tulevan takaisin, tai että kukaan muukaan näkee hänen tulevan. Tässä sanotaan ainoastaan, että tapa, jolla hän tulee, on samanlainen kuin se, jolla hän meni pois. Millä tavalla hän sitten meni pois? Tapahtuiko se suurella komeudella ja oliko se suuri julkinen esiintyminen? Tapahtuiko se pasuunoiden äänillä ja korkealla, kaikuvalla huudolla, Herran olemuksen säteillä yliluonnollisessa ihanuudessa ja kirkkaudessa? Siinä tapauksessa meidän on odotettava, että hän tulee takaisin ”samalla tavalla.” Eikö se päinvastoin tapahtunut niin hiljaa ja salaisesti, että ainoastaan hänen tarkoituksensa saada täysin luotettavia todistajia saavutettiin? Eivät ketkään muut kuin hänen uskolliset seuralaisensa nähneet häntä, eivät tietäneet mitään koko asiasta. Hänen lausuntoaan, ”Vielä vähän aikaa, niin maailma ei enää näe minua” (Joh. 14:19), ei ole koskaan näytetty vääräksi; sillä eivät kukaan muut kuin veljet nähneet edes hänen ilmestyksiään hänen ylösnousemisensa jälkeen, eikä kukaan muu ollut todistamassa hänen taivaaseen astumistaan. Ja samalla tavalla kuin hän meni pois (hiljaa, salaisesti maailmaan nähden ja kaikkien muiden, paitsi seuralaistensa tietämättä), tällä samalla tavalla hän tulee takaisin. Ja niin kuin hän pois mennessään nosti kätensä ja siunasi heitä, samoin on silloin kun hän tulee jälleen, jotta heidän ilonsa olisi täydellinen, kuten hän sanoi: ”Minä tulen takaisin ja otan teidät tyköni”; ”Minä olen taas näkevä teidät, ja teidän sydämenne on iloitseva, eikä kukaan ota teiltä pois teidän iloanne.” – Luuk. 24:50,51; Joh. 14:3; 16:22

Enkeli näytti myös panevan erityistä painoa siihen, että se, joka tulisi jälleen, oli ”sama Jeesus” – sama, joka jätti sen kirkkauden, joka hänellä oli Isän luona, ennen kuin maailma oli, ja tuli ihmiseksi; tuli köyhäksi, jotta me tulisimme rikkaiksi; sama Jeesus joka kuoli Golgatalla; sama Jeesus, joka nousi kolmantena päivänä elämää antavana henkenä; sama Jeesus, joka oli todistanut muuttumisensa noiden 40 päivän aikana – tämä sama Jeesus nousi nyt korkeuteen. Ja hän on sama Jeesus, jossa on tapahtunut kaksi luonnonmuutosta, ensin henkiluonnosta ihmisluonnoksi, sen jälkeen ihmisluonnosta Jumalan luontoon. Nämä luonnonmuutokset eivät ole hävittäneet hänen persoonallisuuttaan. Hänen persoonallisuutensa säilytettiin, kuten enkeli tällä tavoin vakuuttaa meille, joko sitten ymmärrämme tai emme syitä siihen; ja vaikka emme enää tunne häntä lihassa (ihmisenä), vaan meidän on muistettava hänen korotuksensa – että hän nyt on jumalallista henkiluontoa – ja saamme odottaa hänen tuloaan tavalla, joka on sopuoinnussa tämän muuttumisen ja korottamisen kanssa, meidän on kuitenkin muistettava, että hän on sama rakkaudesta rikas Jeesus, ja ettei hän ole tässä suhteessa muuttunut. Tämä ”sama Jeesus”, jonka näkivät – vaikkakin läsnä 40 päivää ylönousemisensa jälkeen – ainoastaan opetuslapset, ja ainoastaan lyhyitä hetkiä, on toisen läsnäolonsa aikana yhtä näkymätön maailmalle kuin 40 päivänä ennen taivaaseen astumistaankin. On muistettava, ettei hän enää antaudu uhriksi, eikä hänen siis enää tarvitse käyttää uhriksi valmistettua ihmisruumista. (Hebr. 10:5) Se aika on nyt mennyt; hän ei kuole enää, vaan tulee nyt hallitsemaan, siunaamaan ja nostamaan lunastettua sukua.

Herramme antoi meille erinomaisen ihanan valaistuksen tavasta, jolla hänen läsnäolonsa ilmenee, kun hän sanoi, ”niinkuin kirkas salama leimahtaa idästä ja näkyy hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus [kreik. *parusia*; läsnäolo].” (Matt. 24:27) On selvää, että monet tämän jakeen kääntäjistä ovat erehtyneet käyttäessään sanaa ”salama” (kreik. *astrape*), kun tarkoitetaan auringon valoa; sillä salamoista ei voida sanoa, että ne lähtevät idästä ja näkyvät länteen. Ne tulevat yhtä usein muistakin ilmansuunnista; ja harvoin, jos milloinkaan, välähtävät koko taivaan yli. Auringon kirkas valo, joka aina nousee idästä ja näkyy länteen saakka, on kuvaus Herrasta ja ainoa, joka sopii yhteen hänen sanansa kanssa. Kreikkalainen sana *astrape*, jota tässä käytetään, näkyy olevan käännetty väärin tässä tekstissä, kuten Luukkaan kertomuksessa (Luuk. 17:24), jossa sama sana esiintyy. Eräs toinen tapaus, jossa Herramme käyttää *astrape* sanaa, on Luuk. 11:36, jossa sitä käytetään lampun kirkkaudesta ja käännetään sanoilla ”kirkkaalla loisteellaan.” Kääntäjissä syvälle juurtuneet väärät käsitykset Herramme tulemisesta ja ilmestymisensä aiheuttivat sen erehdyksen, että *astrape* käännettiin ”salamaksi.”

He uskoivat, että hän ilmestyisi äkkiä, salaman lailla, eikä vähitellen nousevan auringonvalon tavalla. Mutta miten ihanasti kuvaakaan auringon nousu totuuden ja siunauksen vähitellen tapahtuvaa enentymistä hänen läsnäolonsa päivänä. Herra asettaa tässä kuvassa voittajat yhteyteen itsensä kanssa sanoen, ”Silloin vanhurskaat loistavat Isänsä valtakunnassa niin kuin aurinko.” Ja profeetta Malakia, joka käyttää samaa kuvaa, sanoo: ”Vanhurskauden aurinko on koittava ja parantumisen sen siipien alla.” Päivä sarastaa vähitellen, mutta pian on täysi, kirkas päivänvalo kokonaan poistava pahan, tietämättömyyden, taikauskon ja synnin pimeyden.

Sanan *parusia* virheellinen käännös on edelleen ollut omiaan himmentämään tämän paikan merkitystä. Wilson's Emphatic Diaglottissa ja prof. Youngin käännöksessä se on käännetty läsnäololla, Rotheshamin käännöksessä saapumisella ja yleisissä käännöksissä tulemisella. Ja vaikka tarkastetun käännöksen tekstissä (tämä koskee englantilaista käännöstä) on säilytetty väärin käännetty tuleminen, reunamuistutuksessa tunnustetaan kuitenkin, että ”läsnäolo” on tämän kreikkalaisen sanan oikea merkitys. *Parusia* merkitsee aina henkilökohtaista läsnäoloa, tullutta, saapunutta; eikä sitä koskaan ole ajateltava tulossa olevaksi. Kysymyksessä oleva teksti opettaa siis, että niin kuin auringonvalo vähitellen nousee, niin on Ihmisen Pojan läsnäolo vähitellen ilmoitettava ja tehtävä tietäväksi.

Tähän esitykseen Herramme yhdisti varoituksen sanan voidaksemme olla varuillamme eräitä vääriä mielipiteitä vastaan, joita tultaisiin esittämään jotakuinkin hänen toisen tulemisensa aikoina hänen seurakuntansa johtamiseksi harhateille. ”Katso, minä olen sen teille edeltäpäin sanonut. Sentähden, jos teille sanotaan: 'Katso, hän on erämaassa', niin älkää menkö sinne, tahi: 'Katso, hän on kammiossa', niin älkää uskoko. Sillä niinkuin salama [aurinko] leimahtaa [nousee] idästä ja näkyy [vähitellen] hamaan länteen, niin on oleva Ihmisen Pojan tulemus.” Tällä tavoin Herramme varoittaa meitä kahdesta eksytyksestä, jotka nopeasti leviävät meidän päivinämme. Toinen niistä on, että Herramme tulee lihassa Palestiinan erämaassa; tässä uskossa ovat monet vaeltaneet sinne ja odottaneet saavansa nähdä Jeesuksen lihassa ristiinnaulitsemisarpineen. Odottamalla häntä sellaisena kuin hän oli eikä ”sellaisena kuin hän on” he tekevät suuren erehdyksen ja sokaisevat itsensä totuudelle, kuten juutalaiset ensimmäisen tulemisen aikana. Nämä väärät odotukset saavat tämän luokan tulkitsemaan kirjaimellisesti profeetan lauseen (Sak. 14:4): ”Hänen jalkansa seisovat sinä päivänä Öljymäellä” jne.⁵ Väärien odotusten sokaisemina he eivät näe, että ”jalat” tässä paikassa ovat kuvaannollisia yhtä varmasti kuin Ps. 91:12; Jes. 52:7; Ps. 8:7; 110:1; Ef. 6:15; 5 Moos. 33:3 ja monessa muussa paikassa. Jos he tietäisivät mitä heidän on odotettava, he eivät matkustaisi Jerusalemiin etsimään ihmistä Kristusta Jeesusta; sillä korkealle korotettu kuningas tulee niin kuin auringonvalo, ja hän tekee läsnäolonsa ja vaikutuksensa tunnetuksi koko maailmalle. Sen tähden ”älkää menkö.”

Jos he sanovat, ”katso, hän on kammiossa, niin älkää uskoko.” Spiritismi, joka on aina esillä pettämässä jäljittelemisillään, ja on aina valmis käyttämään edistyneitä totuuksia valkeuden pukimena (2 Kor. 11:13,14), ei ole arkaillut väittäessään, että me elämme nyt kahden armotalouden välisessä murrosajassa, ihanan aikakauden sarastuksessa. Muun sellaisen mukana muutamat heistä opettavat myös, että Kristus on läsnä, emmekä epäile heidän pian pitävän istuntoja, joissa he väittävät näyttävänsä häntä kamareissa. Jos eksytys esiintyy tässä tai jossain toisessa muodossa, muistelkaamme Herran sanoja ja torjukaamme sellaiset väitteet väärinä tietäen, ettei hän sillä tavoin ilmaise läsnäoloansa, vaan niin kuin se on kuin auringonvalo, joka vähitellen nousee — ”on koittava vanhurskauden aurinko ja parantuminen sen siipien alla.”

Herramme *parusia* elonkorjuussa

⁵ Jätämme tämän raamatunpaikan tutkimisen johonkin seuraavaan osaan.

Kreikan kieli on hyvin tarkka kieli. Tämä on seikka, joka huomattavasti korottaa sen arvoa totuuden tarkan ilmaisemisen välikappaleena. Kuitenkaan tätä sanarikkautta ei ole noudatettu toisille kielille käännettäessä. Niinpä esimerkiksi englantilaisessa Raamatussa käytetään sanaa *come* (tulla) 32 kreikkalaisen sanan sijasta, joilla jokaisella on oma pieni hieno ajatussävynsä. Esim. *epistemi* merkitsee ”yllättää”, kuten Luuk. 21:34 – yllättää teitä äkkiarvaamatta; *synerkkomai* merkitsee ”kokoontua”, ”tulla kokoon”; kuten 1 Kor. 11:18 – kokoontua seurakunnan kokoukseen; *proserkkomai* merkitsee ”lähestyä” eli ”käydä eteen”, niin kuin Hebr. 4:16 – ”Käykäämme sentähden pelottomasti armoistuimen eteen”; *heko* merkitsee ”saapua” tai ”se, mikä on tullut”, silloin kun tuleminen on jo tapahtunut, kuten Joh. 2:4 – ”Minun aikani ei ole vielä tullut”; *enistemi* merkitsee ”olla läsnä” ja on käännetty siten, paitsi lauseissa ”vaaralliset ajat tulevat [olemaan läsnä]” (2 Tim. 3:1) ja ”ikäänkuin Herran päivä jo olisi käsissä [läsnä]” (2 Tess. 2:2). *Parusia* merkitsee myös ”läsnäoloa” eikä tule koskaan kääntää sanalla ”tuleminen” (saapuminen, tuleminen) niinkuin tavallisissa käänöksissä, jossa se ainoastaan kahdessa paikassa on käännetty oikein läsnäoloksi. (2 Kor. 10:10; Fil. 2:12) Wilson’s Emphatic Diaglottissa, joka on erittäin arvokas Uuden Testamentin käännös, käännetään *parusia* oikein läsnäoloksi melkein joka kohdassa, missä sana esiintyy.

Noita kahta kreikkalaista sanaa *heko* ja *parusia* ja niiden käyttöä Uudessa Testamentissa tahdomme tarkastella tällä kertaa, ja etenkin jälkimmäistä; sillä oikea käsitys näiden merkityksestä levittää valoa Herramme tulemisen tavalle niiden paikkojen kautta, joissa ne esiintyvät, kun sitä vastoin tavallinen mutta väärä käännös himmentää juuri sitä paikkaa, jota sen tulisi valaista.⁶

Ollen selvillä *parusian* oikeasta merkityksestä ei tulevana, matkalla olevana, vaan läsnä olevana, saapumisen jälkeen – tahdomme nyt tutkistella muutamia paikkoja, joissa sanaa käytetään. Näistä opimme, ettei läsnäolo välttämättä tarkoita, että läsnä oleva nähdään, vaan että sanaa käytetään myös sellaisesta, joka on läsnä, mutta näkymättömänä. Niin saattoivat esim. enkelit, henkiolennot, olla läsnä luonamme, vaikkakin näkymättöminä, kuten Herramme oli läsnä maailmassa ja usein opetuslapsiensa luona 40 päivänä ylösnousemisensa jälkeen, maailman tai opetuslasten häntä näkemättä, paitsi niissä harvoissa tapauksissa, joista jo olemme maininneet. Nämä päivät olivat yhtä hyvin osa hänen parusiansa (läsnäolonsa) ajasta, kuin edelliset kolme ja puoli vuotta olivat sitä olleet.

Siinä keskustelussa, joka oli ennen opetuslasten kysymystä (Matt. 24:3), Herramme oli ennustanut temppelein hävittämisestä ja lihallisen Israelin hylkäämisestä siihen päivään asti, jolloin he ilolla tunnustaisivat hänet Messiaakseen ja sanoisivat, ”Siunattu olkoon hän.” Hän oli sanonut opetuslapsilleen, että hän menisi pois ja tulisi takaisin ottamaan heidät luokseen. Hän nimitti heidän aikaansa sen aikakauden ”elonkorjuuksi” eli lopuksi ja hän oli kertonut heille tulevasta elonkorjuusta toisen tulemisensa aikana.

⁶*Parusia* esiintyy kreikankielisessä Uudessa Testamentissa 24 kertaa, mutta on käännetty tavallisessa englanninkielisessä käännöksessä ainoastaan kaksi kertaa (2 Kor. 10:10; Fil 2:12) oikein sanalla *läsnäolo*. Toiset paikat, joissa se on käännetty väärin *tulemisella* ovat seuraavat: Matt. 24:3,27,37,39; 1 Kor. 15:23; 16:17; 2 Kor. 7:6,7; Fil. 1:26; 1 Tess. 2:19; 3:13; 4:15; 5:23; 2 Tess. 2:1,8,9; 2 Piet. 1:16; 3:4,12; 1 Joh. 2:28; Jaak. 5:7,8.

(Matt. 9:37,38; 13:39,40) Epäilemättä ajatellen, että ainoastaan harvat tunsivat hänessä ensimmäisessä tulemisessaan luvatus Messiaan, he tahtoivat tietää, miten hänet varmasti pystyisi tuntemaan hänen toisessa tulemisessaan – heidän luultavasti odottaessaan, että hänen toinen tulemisensa sattuisi heidän aikanaan. Siitä heidän kysymyksensä, ”Mikä on sinun parusiasi [läsnäolosi] ja ajan lopun merkki?” Mikä sen ilmaisee?

Sen johdosta, että he pyrkivät sekoittamaan juutalaisen ajan lopputapahtumia eli elonkorjuuta, jossa he itse jo olivat, evankelisen armotalouden silloin vielä tulevaisuudessa olevaan elonkorjuuseen eli loppuun, ilmoitti Herramme jokseenkin seikkaperäisen selostuksen niistä tapahtumista, joiden piti sattua sitä ennen, ja ilmoitti sillä, että tulisi kulumaan melkoinen aika hänen ensimmäisen ja toisen tulemisensa välillä, vaikkei hän kuitenkaan antanut heille selvää käsitystä sen pituudesta; sillä hän ei edes itsekään tiennyt, miten pitkä se aika oli. — Matt. 24:36; Mark. 13:32

Herramme vastaus jakeissa 1-14 käsittää koko evankeliumikauden; ja hänen sanoillaan jakeissa 15-22 on kaksinkertainen merkitys – kirjaimellisesti ne tarkoittavat juutalaisen ajan loppua ja kuvaannollisesti tämän evankeliumikauden loppua, josta juutalainen kausi oli varjo. Jakeet 23-26 sisältävät varoitussanan vääristä kristuksista, ja jakeessa 27 hän tulee heidän kysymykseensä hänen parusiastaan ja selittää oikein käännettynä: ”Niinkuin kirkas valo [auringon valo] tulee idästä ja näkyy länteen saakka, niin on Ihmisen Pojan parusia [läsnäolo] oleva.” Auringonvalon läsnäolo tulee silmänräpäyksessä mutta ääneti; ja sen läsnäolon huomaavat ensin ne, jotka ovat valveilla.

Palaamme myöhemmin tutkimaan välillä olevia osia Herramme puheesta ja pysähdymme nyt hänen vastauksensa toiseen kohtaan heidän kysymyksensä suhteen jakeissa 37-39. Hän sanoo, ”Niinkuin oli Nooan päivinä, niin on Ihmisen Pojan tulemus [parusia; läsnäolo] oleva.” Huomaa, ettei vertaus koske Nooan tulemista ja Herramme tulemista, eikä vedenpaisumuksen tulemista ja Herramme tulemista. Nooan tulemista ei kosketella ollenkaan; myöskään Herramme tulemista ei mainita, sillä niin kuin on mainittu, *parusia* ei merkitse tulemista, vaan läsnäoloa. Tässä siis asetetaan vastakkain aika, jolloin Nooa oli läsnä kansan seassa ennen vedenpaisumista, ja aika, jolloin Kristus on läsnä maailmassa, toisessa tulemisessa, ennen tulta — suuria vaikeuksia Herran päivänä, joilla tämä aika päättyy.

Ja vaikka ihmiset olivat pahoja Nooan päivinä ennen vedenpaisumusta ja ovat pahoja Herramme läsnäolon aikana, ennen kuin hädän kuuma tuli tulee heidän ylitsensä, tämä ei kuitenkaan ole se vertauskohta eli yhtäläisyys, jota Herramme tarkoittaa, sillä pahuutta on ollut yllin kyllin joka aikana. Vertauskohta mainitaan selvästi ja huomataan helposti, jos se luetaan tarkkaan. Kansa, lukuun ottamatta Nooan perhettä, vaelsi tietämättömyydessä tulevasta rajuilmasta, eikä uskonut Nooan ja hänen perheensä todistusta, ja niin muodoin ”he eivät tienneet” — tämä on vertauskohta. Niin on myös Ihmisen Pojan *läsnäolo* oleva. Ainoastaan ne, jotka kuuluvat Jumalan perheeseen, uskovat; muut eivät tiedä mitään, ennen kuin yhteiskunta, sellaisenaan kuin se nykyään on järjestetty, alkaa sulaa kuumuudesta sen ajan hädässä, joka nyt on oven edessä. Tämä valaistaan sanoilla, ”niinkuin ihmiset olivat niinä päivinä ennen vedenpaisumusta: söivät ja joivat, naivat ja naittivat [Luukas 17:23 lisää: ostivat, myivät, istuttivat ja rakensivat] aina siihen päivään

asti, jona Nooa meni arkkiiin, eivätkä tienneet... niin on myös Ihmisen Pojan tulemus [parusia] oleva.” Ihmisen Pojan läsnäolon aikana maailma menee sen tähden entistä menoaan syöden, juoden, istuttaen ja rakentaen – joita kaikkia ei mainita syntisinä asioina, vaan merkinä heidän tietämättömyydestään hänen läsnäolonsa suhteen ja siitä hädästä, joka vallitsee maailmassa. Tämä on siis Herramme vastaus opetuslasten kysymykseen ”Mikä on sinun tulemuksesi [parusiasi] ja maailman [aikakauden] lopun tunnusmerkki?” Pääasiallisesti hän sanoo: ”Ei ole mitään merkkiä maailmallisille joukoille; he eivät tiedä minun läsnäolostani ja armotalouden muutoksista. Ainoastaan vähemmistö tietää sen ja Jumala opettaa heitä (tavalla, jota tässä ei selitetä), ennenkuin annetaan merkki (viittaus), jonka maailmalliset voivat ymmärtää.”

Luukkaan selostus samasta puheesta (Luuk. 17:26-29), joskaan ei samoilla sanoilla, on täysin yhtäpitävä. Luukas ei käytä sanaa parusia, mutta hän lausuu aivan saman ajatuksen sanoessaan, ”Niinkuin kävi Nooan päivinä, niin käy myös Ihmisen Pojan päivinä” – hänen läsnäolonsa päivinä. Ei ennen hänen päiviänsä, ei myöskään hänen päiviensä jälkeen, vaan hänen päivinänsä on maailma syövä, juova, naiva, ostava, myyvä, istuttava ja rakentava. Nämä raamatunpaikat opettavat siten selvästi, että Herramme on läsnä tämän ajan lopulla aivan tuntemattomana maailmalle ja sille näkymättömänä.

Ja vaikka ei enää tule mitään vedenpaisumusta, joka hävittäisi maan (1 Moos. 9:11), niin on kirjoitettu, että ”minun kiivauteni tuli kuluttaa koko maan” (Sef. 3:8); mutta ei kirjaimellista, luonnollista maata kummassakaan tapauksessa, vaan nykyisen asiain tilan kummassakin tapauksessa. Hävitys saatiin aikaan edellisessä tapauksessa hukuttamalla kaikki kansa, paitsi Nooan perhettä, jälkimmäisessä tapauksessa polttamalla kaikki muut, paitsi Jumalan perhettä, kuvaannollisessa tulesta – suuressa hädässä Herran päivänä. Jumalan uskollisia lapsia pidetään arvokkaina välttämään kaikkea sitä, mikä tulee maan yli (Luuk. 21:36); ei välttämättä ottamalla heitä pois maasta, vaan tekemällä heidät tulenkestäviksi, kuten tämän asian esikuvassa tapahtui niille kolmelle miehelle, jotka kävivät keskellä seitsenkertaisesti kuumennettua uunia ja joiden vaatteissa ei ollut edes tulen käryäkään, koska yksi, joka oli Jumalan Pojan kaltainen, oli heidän kanssaan. Katso Dan. 3:19-25

Tahdomme nyt tämän jälkeen tutkia raamatunpaikkoja, jotka opettavat, että monet ovat seurakunnassa jonkin aikaa tietämättömiä Herramme läsnäolosta sekä tämän ajan elonkorjuusta ja päättymisestä, vaikka hän todellisesti oli läsnä ja elonkorjuu on käynnissä.

Viimeiset jakeet Matt. 24. luvussa, alkaen jakeesta 42, ovat hyvin merkitseviä. Jakeessa 37 Herramme osoitti, ettei maailma tietäisi Ihmisen Pojan *parusiasta*. Hän sanoo: ”Valvokaa siis, sillä ette tiedä, minä päivänä teidän Herranne tulee [*erkkomai*; saapuu].” Jos joku odottaisi varasta määrätyllä ajalla, hän olisi ylhäällä ja valvoisi, ettei tulisi yllätetyksi; samalla tavalla on teidän alituisesti oltava valveilla, aina valmiita ja aina tarkasteltava ensimmäistä läsnäoloni merkkiä. Vastaukseksi kysymykseenne ”Milloin nämä tapahtuvat?” kehotan teitä vain pitämään silmät auki ja olemaan valmiina, ja kun minä saavun, kun minä olen läsnä, annan tiedon siitä kaikille, jotka valvovat ja ovat

uskollisia, ja ainoastaan heillä on oikeus tietää siitä. Kaikkien muiden täytyy ja tulee olla pimeydessä ulkona, ja heidän on opittava kuten maailmankin – hädän kautta.

”Kuka siis [”elonkorjuussa”] on se uskollinen ja ymmärtäväinen palvelija, jonka hänen herransa asettaa⁷ pitämään huolta palvelusväestään, antamaan heille ruokaa ajallansa? Autuas se palvelija, jonka hänen Herransa tullessaan [*erkkomai*; saapuessaan] havaitsee näin tekemässä! Totisesti sanon minä teille: hän asettaa hänet kaiken omaisuutensa hoitajaksi.” Koko äärettömän kallis totuuden varasto on avattava sellaisille uskollisille palvelijoille, jotta he voisivat aseistaa, varustaa ja ravita koko uskon huonekuntaa.

Mutta jos palvelijan sydämentila ei ole oikea, hän sanoo: Minun Herrani viipyy [ei ole saapunut] ja rupeaa lyömään [sortamaan ja vastustamaan] kanssapalvelijoitaan [niitä, jotka ovat eri mieltä hänen kanssaan, jotka selittävät päinvastoin – minun herrani ei viivy, vaan on tullut, on läsnä.] Sellaiset voivat syödä ja juoda kohtuuttomien kanssa [juopua maailman hengestä], mutta sen palvelijan Herra on tuleva [*heko*; on saapunut] päivänä, jona hän ei odottanut, ja hetkenä, jona se palvelija ei tiedä, ja on hakkaava hänet pois [ottava pois häneltä hänen etuoikeutensa olla yksi niistä palvelijoista, jotka antavat ruokaa ajallansa huonekunnalle ja antava hänelle osansa ulkokullattujen kanssa]. Vaikka hän ei ole ulkokullattu, vaan oikea palvelija, hän saa, koska hän on uskon ja raskautettu, osansa ulkokullattujen kanssa niissä hämmennyksissä ja vaikeuksissa, jotka kohtaavat Baabelia. ”Siellä on oleva itku ja hammasten kiristys.”

Yllä oleva raamatunpaikka, jos sitä huolellisesti tutkitaan, opettaa selvästi, että tämän ajan lopulla on luokka, joka kieltää Herran olevan läsnä (ei että hän joskus tulee, vaan että hän on tullut), ja lyö tai vastustaa niitä kanssapalvelijoita, joiden on päinvastoin opetettava, että Herra on tullut. Herramme sanoo selvästi, kumpi on uskollinen, totuutta rakastava palvelija ja kumpi eksynyt. Tuo uskollinen, jonka hän tapaa antamasta ajanmukaista ”ruokaa”, korotetaan ja hän saa täydellisen hoitajavallan totuuden aarreatassa ja lisätyn kyvyn tuoda sitä sieltä esille huonekunnalle, kun taas uskonon vähitellen erotetaan ja vetäytyy likempään yhteyteen ulkonaisten tunnustajien ja ulkokullattujen kanssa. Ja huomaa, että uskonon tällä tavoin hakataan pois eli erotetaan ajalla, jota hän ei tunne – elonkorjuuaikana – kun hänen Herransa todellisesti on läsnä hänen tietämättään, etsimässä ja kokoamassa jalokiviään. – Matt. 13:30; Ps. 50:5; Mal. 3:17; Matt. 24:31

Olemme tässä seikkaperäisiä ainoastaan näyttääksemme, että Herramme vastaukseksi opetuslasten kysymykseen hänen toisen läsnäolonsa tuntomerkeistä opetti, ettei maailma eikä uskottomat palvelijat tietäisi siitä mitään, ennen kuin hädän kiivas tuli olisi ainakin alkanut. Ja uskolliset näkevät ilmeisesti hänen olevan läsnä ainoastaan uskon silmillä – sen kautta mikä ennen on kirjoitettu heidän opetuksensa, jotta he käsittäisivät sen, kun aika on tullut. Jokainen asia, joka koskee nykyistä totuutta, kuuluu hänen ”omaisuuteensa” ja uusiin ja vanhoihin aarteisiin, joita Herramme on kätkenyt meille ja nyt runsaasti lahjoittaa meille. – jakeet 45-47

Sen ohella kun Herramme, näin edeltäpäin merkeistä kertomalla, piti yltä kyllin huolta siitä, että seurakunta voisi tuntea hänen läsnäolonsa, kun se aika tuli, vaikkeivät näkisikään häntä luonnollisilla silmillä, hän varoitti meitä myös huolellisesti petoksista,

⁷ Codex Sinaiticus ja Codex Vaticanus: ”asettaa”

joita nousisi – petoksista, jotka näyttäisivät niin uskottavilta, että ne saattaisivat, jos mahdollista, eksyttää valitutkin. Mutta se ei ole mahdollista, sillä kaikki valitut ottavat varoituksen vakavasti ja koettavat ahkeruudella tutustua hänen läsnäolonsa ennustaviin merkkeihin tarkaten niiden täyttymistä. Ne, joilla on toisenlainen mieli, eivät kuulu valittuun luokkaan. Ainoastaan voittajat hallitsevat Herran kanssa. Näitä petoksia jo on, niin kuin seuraavassa luvussa osoitamme, ja ne eksyttävät monta. Mutta, Jumalalle olkoon kiitos, valitut ovat edeltäpäin tulleet varoitetuiksi ja aseistetuiksi eivätkä voi tulla eksytetyiksi eivätkä joutua epätoivoon. Vaikkakin pilvet ja pimeys ympäröivät häntä, he tuntevat hänen läsnäolonsa ja iloitsevat, että heidän vapautuksensa lähestyy. Jos joku sanoisi teille, ”Katso, täällä on Kristus” (jossain määrättyssä paikassa), älkää uskonto. Ja jos he sanovat teille, ”Katso, hän on erämaassa”, niin älkää menkö ulos tai, ”Katso, hän on kammiossa”, älkää uskonto; sillä niin kuin kirkkaasti loistava valo vähitellen tulee ja täyttää maan, niin on hänen läsnäolonsa oleva. (Matt. 24:23,26,27) Se ilmenee, kuten on edeltä sanottu, totuuden valon kautta – jokaista asiaa koskevan totuuden kautta, niin kuin nyt näemme sen niin nopeasti ja ihanasti kehittyvän. Vielä muutama vuosi, niin on vanhurskauden aurinko täytelleen nousut parantavine säteineen siunatakseen ja nostaakseen kuolemaan vajonneen maailman.

Niiden todistuksien perustuksella, joita on esitetty tässä, edellisessä ja seuraavissa luvuissa, voimme empimättä ilmoittaa sen sydäntä ilahduttavan tiedon, että evankeliumikauden elonkorjuu on käsissä ja että Mestari on jälleen läsnä ylimpänä elonkorjaajana – ei lihassa niin kuin juutalaisten elonkorjuussa, vaan valossa ja kirkkaudessa, korkealle korotettuna jumalallisena Kristuksena, jonka ihana ruumis nyt on ”Isän olemuksen perikuva”, vaikka hänen ihana olemuksensa on peitetty inhimillisiltä silmiltä. Hän on alkamaisillaan vanhurskauden hallituksensa; hänen totuuden viikatteensa erottaa nisun lusteista; hän kokoaa sydämen ja mielen yhteyteen hengellisen Israelin kypsät esikoishelelmät; ja pian on valittu ”ruumis” täysilukuisena hallitseva ja siunaava maailmaa.

Tämä tiedonanto tehdään tässä, jotta lukijalla, kun menemme eteenpäin, olisi selvempi käsitys siitä mitä aikaennustukset erityisesti osoittavat, kun ajanlaskullista tietä osoitetaan, että elonkorjuunaika kaikkine siihen yhdistettyine tapauksineen on nyt tullut, ja että kaikki on ennustuksien mukaisesti tapahtumaisillaan.

Siten huomaamme, että nämä aikaennustukset ja koko tuo tarkkuus, jolla meille ilmoitetaan Herramme ilmestymisen tapa ja sitä seuraavat asianhaarat, eivät ole tarkoitettu tekemään maailmaa rauhattomaksi eikä tyydyttämään tyhjää uteliaisuutta, eikä herättämään nukkuvaa nimizeurakuntaa; ne annettiin, jotta ne, jotka eivät nuku eivätkä ole maailmasta, vaan jotka ovat valveilla, vihkiytyneitä ja uskollisia ja vakavasti tutkistelevat Isänsä suunnitelmaa, saisivat tarpeellisen opetuksen sattuvien tapahtumien merkityksestä, eivätkä hapuilisi pimeässä niiden asioiden suhteen, joita ei millään muulla tavalla voi varmuudella tuntea – nim. elonkorjuun, suuren elonkorjaajan läsnäolon, oikean vehnän puimisen ja seulomisen, hädän aikana tapahtuvan lusteiden yhteen sitomisen ja polttamisen ym. suhteen.

Pilkka ennustettu

Apostoli Pietari kertoo, kuinka muutamat uskottomista palvelijoista ja ulkokullatuista esiintyvät pilkkaajina Herran läsnäolon aikana, aivan kuten pilkattiin Nooan päivinä. (2 Piet. 3:3,4,10,12) Huomaa, että apostoli kirjoitti seurakunnalle ja että ne pilkkaajat, joista hän kertoo, ovat nimiseurakunnassa ja tunnustavat olevansa innostuneita Herran työstä ja suunnitelmasta ja siis sellaisia, jotka uskovat, että hän joskus tulee. Se pilkkaaminen, josta kerrotaan, kohdistuu juuri esillä olevaan asiaan ja esiintyy, kuten me saamme nimikristityiltä kuulla ja tulemme kuulemaan, milloin vain Herraa mainitaan ja elonkorjuutyötä esitetään. Kristityt ylipäänsä, kunnes ovat asiaa tutkistelleet, kuvittelevat kirjaimellista tulta, pasuunia, ääniä jne. ja että he saavat nähdä Herran tulevan alas pilvistä loistavassa aineellisessa ruumiissa. Kun he silloin kuulevat puhuttavan hänen näkymättömästä läsnäolostaan, he eivät malta, kun ovat niin kiinni maallisissa suunnitelmassaan ja maailmanhengen juovuttamia, tutkia asiaa, jota pitävät varmana, vaan sivuuttavat kysymyksen tutkimiselle arvottomana.

Juuri tällaista luokkaa, joka tunnustaa olevansa kristitty, apostoli tarkoittaa sanoessaan, ”Viimeisinä päivinä [evankeliumikauden viimeisinä aikoina – elonkorjuuainakana] tulee pilkkapuheinensa pilkkaajia, jotka vaeltavat omien himojensa [suunnitelmiansa, tieteisoppiensa jne.] mukaan ja sanovat: 'Missä on lupaus hänen tulemuksensa [parusia; läsnäolostansa]?' Sillä onhan siitä asti, kun isät nukkuivat pois, kaikki pysynyt, niinkuin se on ollut luomakunnan alusta.” (2 Piet. 3:3,4) Kun heitä muistutetaan Herramme lausunnosta (Matt. 24:37-39; Luuk. 17:26), että hänen päivinään, hänen läsnäolonsa päivinä kaikki menisi entistä menoaan; ja että niin kuin Nooankin aikana, ihmiset söisivät, joisivat, naisivat, istuttaisivat ja rakentaisivat; ja että niin kuin silloinkin, maailma ei tietäisi hänen läsnäolostaan eikä ymmärtäisi lukea niiden suurten ja pian tapahtuvien muutoksien merkkejä, jotka ovat kynnyksellä, vaan heillä on liian suuri kiire ottaakseen todistusta huolellisen tarkastuksen alaiseksi ja jatkavat pilkkaamista.

Ah, sanoo Pietari, he unohtavat sen suuren muutoksen, joka tapahtui Nooan päivinä; sitten hän kuvailee vertauskuvallisella tulella sitä valtavan ahdistuksen hyökyaaltoa, joka pian vyöryy koko maailman yli ja perin pohjin kaataa kumoon kaikki maalliset ja kirkolliset hallitukset (taivaat) saaden koko yhteiskuntarakennuksen (maan) sulamaan – jättäen jälkeensä anarkiaa ja yhteiskunnallista sekasortoa, jota kestää, kunnes uudet taivaat (uusi hallitusvalta – Jumalan valtakunta) on täydellisesti pystytetty, samoin kuin uusi maakin (uusi yhteiskunta järjestettynä) uudelle ja paremmalle rakkauden ja tasa-arvoisuuden oikeudenmukaiselle perustukselle. Sitten apostoli huomauttaa (jae 8), että tämä Herran läsnäolon päivä, jota seurakunta niin kauan on toivonut ja odottanut, on 1000 vuotta kestävä päivä – Kristuksen hallituksen tuhatvuotiskausi.

Jakeessa 10 hän vakuuttaa meille, että Herran päivä on tuleva (kreik. *heko*) niin kuin varas (huomaamatta, salaa; se on läsnä toisten pilkatessa ja lyödessä niitä kanssapalvelijoita, jotka ilmoittavat totuuden). Sen jälkeen apostoli kehottaa pyhiä pysymään erillään maailmasta, jottei politiikka, rahanhimo jne. nielisi heitä, vaan että he kiinnittäisivät pyrkimyksensä korkeampiin asioihin. Hän sanoo: Kun nyt Jumalan suunnitelman mukaisesti nykyiset maalliset suhteet ovat ainoastaan hetkellisiä ja antavat pian tilaa

paremmalle järjestykselle, niin millaisia tuleekaan meidän olla kaikessa pyhässä vaelluksessa ja jumaluudessa, odottaen (engl. Raam.: tarkastaen) Jumalan päivän läsnäoloa (*parusia*) – etsien todistuksia (merkkejä) siitä, että hän on tullut.

Ja kiitetty olkoon Jumala, hän on niin yltä kyllin pitänyt huolta meistä, että kaikki hurskaat, jotka odottavat sitä päivää, tietävät siitä ennen kuin vihan tuli täydellisesti puhkeaa. Paavalin kautta hän vakuuttaa meille, ettei ketään valon lapsista jätetä pimeyteen, niin että se päivä tulisi heidän ylitseen äkkiarvaamatta. (1 Tess. 5:4) Me näemme siis, vaikka jo olemmekin Herran läsnäolon päivässä ja suuren hädän tulen alussa, että tulee käymään kuten kuvaannollisesti on näytetty. (Ilm. 7:1-3) Myrskyä pidetään aisoissa, kunnes Jumalan uskollisten lasten otsaan on painettu leima, so. kunnes nämä ovat olleet tilaisuudessa saamaan selvän ja oikean käsityksen ajasta, läsnäolosta ym., joka ei ainoastaan anna lohdutusta ja suojaa, vaan on myös tunnusmerkkinä, leimana eli todistuksena heidän lapseudestaan, johon Herramme viittasi, kun hän lupasi, että pyhä henki ilmoittaisi uskollisille tulevaiset asiat. – Joh. 16:13

Muutamat käsittävät kirjaimellisesti Pietarin lausunnon, että ”taivaat katoavat pauhinalla”, samoin kuin apostoli Johanneksen samantapainen kuva kertomuksen Ilmestyskirjassa (6:14) samasta tapauksesta: ”taivas väistyi pois niinkuin kirja, joka kääritään kokoon.” Luulisi kuitenkin yhden ainoan silmäyksen ylös tuhansiin tuikkiviin tähtiin, jotka loistavat miljoonien kilometrien avaruudessa, välillään pelkkää tyhjyyttä, jota ei voi kääriä kokoon eikä sytyttää tuleen, todistavan tarpeeksi vakuuttavasti sellaisille, että he ovat erehtyneet, kun pitävät näitä lausuntoja kirjaimellisina. Sen pitäisi vakuuttaa heille, että heidän kirjaimellisen täyttymisen odotuksensa on mahdoton.

Siten on Jumala pitänyt salassa ihmiskunnalta pasuunien, äänien, tulen ym. kuvien kautta tiedon (joka ei ole aiottu maailmallisille, vaan ainoastaan vihkiytyneiden pyhien pienelle laumalle) elonkorjuusta, Herran läsnäolosta, hänen hengellisestä valtakunnastaan jne.; ja kuitenkin hän järjesti ne niin, että ne, kun aika tulisi, puhuisivat selvästi ja painavasti sille luokalle, jolle hän oli tämän tiedon aikonut. Ja samoin kuin ensimmäisessä tulemuksessa, saatetaan nytkin sanoa samanlaiselle vihkiytyneelle luokalle toisen tulemisen aikana: ”Teille on annettu Jumalan valtakunnan salaisuus, mutta noille ulkopuolella oleville kaikki tulee vertauksissa” – kuvauksissa ja himmeissä lauseissa – jotta, vaikka heillä olisikin Raamattu edessään, sitä ei voisi nähdä ja ymmärtää muut kuin vihkiytyneet. – Mark. 4:11,12

Maailma ei ole tietämätön niistä ennen kuulumattomista seikoista ja tapauksista, joita nykyaikana tapahtuu, sekä niiden enentyvästä merkillisyydestä vuosi vuodelta; mutta kun he eivät näe tuota suurenmoista päämäärää, tämä kaikki täyttää heidän mielensä vain synkillä aavistuksilla tulevasta pahasta. Niin kuin oli ennustettu, he ovat peloissaan odottaen sitä mikä kohtaa maailmaa; sillä jo nyt ovat taivaan vallat (nykyiset hallitsevat vallat) alkaneet järkkäyä

Profeetallisen ketjun yhdistäminen

Edellisessä luvussa esitimme todistuksia, joista ilmeni, että ”pakanain ajat” eli heidän valtuutensa, päättyvät täydellisesti v. 1914, ja että ne kaikki sen jälkeen tulevat kukistu-

maan⁸ ja Kristuksen valtakunta pystytetään. Siten on selvästi määrätty, että Herra on läsnä ja pystyttää valtakuntansa sekä käyttää suurta valtaansa musertaakseen kansoja kuten saviastioita; sillä ”niiden kuninkaiden päivinä” – ennen heidän kukistumistansa – so. ennen vuotta 1914 – ”on taivaan Jumala pystyttävä valtakuntansa. Ja SE on musertava ja hävittävä kaikki muut.” (Dan. 2:44) Ja yhtäpitävästi tämän kanssa näemme ympärillämme todistuksia siitä, että nykyisten hallitusten lyöminen, järkyttäminen ja kukistaminen on alkanut, valmistuksena sen valtakunnan perustamiselle – vahvalle hallitukselle – ”joka ei voi järkkäyä”.

Seuraavassa luvussa esitetään Raamatun todistus siitä, että 1874 oli ennalleenasettamisaikojen alkamisen ja siis Herramme palaamisen oikea vuosi. Siitä vuodesta alkaen on hän toteuttanut lupauksensa niille, jotka ovat oikeassa valvomistilassa: – ”Autuaat ovat nuo palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa valvomasta: totisesti sanon teille: hän vyöttäytyy ja asettaa heidät aterioitsemaan ja menee ja palvelee heitä.” (Luuk. 12:37) Niin, hän on aukaissut meille kirjoitukset, osoittaen meille totuuden nykyisestä ihanasta luonnostaan, tulemisensa tarkoituksesta, tavasta ja ajasta sekä ilmestymisensä luonteesta uskon huonekunnalle ja maailmalle. Hän on kiinnittänyt huomiomme niihin ennustuksiin, jotka selvästi antavat meidän tietää, millä kohdalla nykyään olemme ajan virrassa, ja näyttäneet meille järjestyksen työsuunnitelmassaan tänä elonkorjuuaikana. Hän on ensi sijassa näyttäneet meille, että nyt on pyhien elonkorjuu, aika heidän täydelliselle kypsymisensä ja heidän erottamisellensa lusteista, ja toiseksi, että nyt on aika maan viinipuun korjaamiselle, ennen kuin sen hedelmä poljetaan Jumalan kaikkivaltiaan vihan viinikuurnassa. – Ilm. 14:1-4,18-20

Mutta vaikka lukijalle näin ilmoitetaan, mitä seuraavassa luvussa todistetaan, ei hänen tule odottaa saavansa nähdä sellaisia raamatunpaikkoja, joissa nämä asiat ja vuosiluvut ovat selvästi kirjoitetut. Päinvastoin on hänen muistettava, että kaiken tämän on Herra salannut sellaisella tavalla, ettei sitä ole voitu ymmärtää tai oikein käsittää, ennen kuin oikea aika oli tullut, ja silloinkin ainoastaan voivat sen ymmärtää hänen vakavat, uskolliset lapsensa, jotka pitävät totuutta rubiineja kalliimpana, ja jotka ovat halukkaat etsimään sitä, niin kuin hopeaa etsitään. Totuutta on, hopean lailla, ei ainoastaan kaivettava kaivoksesta, vaan myös puhdistettava, erotettava kuonasta, ennen kuin sen arvo saatetaan käsittää. Se, mitä tässä muutamalla sanalla mainitaan, todistetaan kohta kohdalta; ja joskin monet uskovat tiedonantojamme vaivaamatta itseään hakemalla todisteluja Raamatusta, niin ei todellinen totuuden etsijä tee niin. Hän tekee, mikäli mahdollista, jokaisen kohdan, Jokaisen johtopäätöksen, jokaisen todistuksen omakseen, suoraan Jumalan sanasta etsimällä kaikki yhdistyspaikat, ja siten on hänen tultava vakuutetuksi esitetyn asian todenmukaisuudesta.

Vaikka Herramme hankkii ja palvelijat kantavat esille sitä, jota sanotaan ”ruoaksi ajallansa palvelusväellensä” [uskon huonekunnalle], on kuitenkin jokaisen vahvistuakseen siitä, syötävä omasta puolestansa.

⁸ Meille ei ole ilmoitettu kuinka pitkä aika tarvitaan tähän kukistamiseen, mutta meillä on syytä uskoa, ettei se tule kestämaan kauan.